

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Πρωαστείου, ἀρ. 10

Δι' συνδρομῆς ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Jules Lermine: A. B. — Ἀλεξάνδρου Σ. Ποῦσκιν: Ἡ ΒΟΛΗ, μετάφρασις Ἀγαθοκλέους Γ. Κωροσταντινίδου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προσληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ 9^{του} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

ΚΒ'

Ὅπου ἡ δικαιοσύνη στενοχωρεῖ τὸν στρατιωτικόν.

Ὁ κύριος εἰσαγγελεὺς λίαν ἐξεπλάγη ὅτε ὁ Μισὸ καὶ ὁ ἀκόλουθος αὐτοῦ τῷ ἀνήγγειλαν τὰ εἰς Πενὸς συμβάντα.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἠτένισε μετὰ περιεργείας καὶ οἰκτου αὐτοὺς λέγων:

— Τέλος, καλοί μου, δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀναρριχηθῆτε διὰ τῶν τοίχων ἢ νὰ διαρρήξητε τὴν θύραν;

— Ὁ κύριος εἰσαγγελεὺς ἀστεῖζεται, εἶπεν ὁ Μισὸ, διότι ἡ θύρα εἶναι τόσο στερεὰ ὅσον καὶ ἡ ἔπαυλις, ἡ ὁποία ἵσταται ἐκεῖ πρὸ ἐξακοσίων ἐτῶν τούλαχιστον.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, παρατήρησεν ὁ εἰσαγγελεὺς. Ὅθ' ἦναι βεβαίως σκληροκόβρωτος ἡ θύρα!

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ Κρελοῦς, ἦσαν δύο ἄνθρωποι ἐπάνω παλληκαράδες.

— Ἄ! εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς, πρέπει λοιπὸν νὰ στηθῇ πραγματικὴ πολιορκία. Ὁ δικαστὴς ἐφάνητο οἰκτεῖρων τὸν Μισὸ καὶ γελῶν ἐνδομύχως δι' αὐτόν.

— Καὶ πόσοι εἶναι μέσα; ἠρώτησεν.

— Τρεῖς, ἀλλὰ δύο μόνον νὰ ὑπολογίσητε, παρατήρησεν ὁ Μισὸ. Ὁ πρωτότοκος ἴδ' εἶναι εἰρηνικὸς καὶ ἡσυχος.

— Λοιπὸν ἡ φρουρὰ δὲν εἶναι ἰσχυρὰ.

— Συγγνώμην, κύριε εἰσαγγελεῦ, εἶπεν ὁ Κρελοῦς ἐπεμβαίνων. Αὐτοὶ οἱ δύο ἐκεῖ μέσα ἰσοδυναμοῦν πρὸς πενήντα. Εἶναι γενναῖοι καὶ μοναδικοὶ σκοπευταί.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ κύριος δὲ Βουξιέρ. Πιστεύετε ὅτι δὲν θὰ παραδοθῶσι!

— Ἀμφίβολον.

— Οὔτε διὰ τῆς πειθοῦς;

Ὁ Μισὸ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Δύσκολον τὸ νομίζω

— Εὐρον τὸ σῶμα τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ;

— Ὅχι, κύριε εἰσαγγελεῦ, νομίζω ὁμοῦς ὅτι γνωρίζω ποῦ εἶναι.

— Ποῦ;

— Εἰς τὴν ἔπαυλιν.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Βουξιέρ, ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶναι ἐρωτικὴ! Ρωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα! Φραγκίσκα καὶ Παῦλος!

— Ὑποθέτω, κύριε εἰσαγγελεῦ.

— Ἴδου τὸ ρομαντικὸν τῆς ὑποθέσεως! Ὅπωςδήποτε πρέπει νὰ συλληφθῶσιν οἱ τρεῖς Κερανδάλ ἐπειγόντως καὶ βλέπομεν κατόπιν. Δύνασθε νὰ κατορθώσητε μετρίως χωροφύλακας;

— Ἴσως δὲν ἀρκέσουσιν, κύριε δικαστά.

— Νὰ ζητήσωμεν τότε ἀμέσως ἐν σύνταγμα.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Κρελοῦς ἐν ἐνθουσιασμῷ.

— Ἄς δοκιμάσωμεν πρῶτον μὲ ὅ,τι ἔχομεν.

Ὁ κύριος δὲ Βουξιέρ δὲν ἐπίστευεν εἰς σπουδαίαν ἀντίστασιν ἐκ μέρους τῶν Κερανδάλ, οἵτινες θὰ ἠννούν τὴν ἀνάγκην νὰ παραδοθῶσιν, ἀφοῦ ἡ ὑπεράσπισις θὰ ἦτο αὐτοῖς ἀνέφικτος.

— Ὅθ' ἴδωμεν, εἶπεν. Ἐστὲ αὐριον τὴν μεσημβρίαν ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Πενὸ ἐνοπλοῖ. Ὅθ' ἀκάμω κατὰ πρῶτον χρῆσιν τῆς εὐγλωττίας μου. Ὁ νόμος μὲ ὑποχρεοῖ εἰς τοῦτο καὶ εἶμαι ὑπηρετὴς τοῦ νόμου.

Καὶ ἀπέπεμψεν αὐτούς.

Ὁ εἰσαγγελεὺς τότε ἀνέωξε τὸν κώδικα καὶ ἐμελέτησε τὰ κατὰ τὴν περίστασιν.

Ἡ ὑπόθεσις ἦν λίαν σοβαρὰ, αἱ ἐφημερίδες πολλὴν θὰ ἐποιοῦντο λόγον, ὁ δὲ κύριος δὲ Βουξιέρ ἐπόθει νὰ διεξαγάγῃ ἐπιτυχῶς τὰ κατ'αὐτὴν ὡς ἤρμοζεν αὐτῷ.

Ἀφοῦ καλῶς ἐσκέφθη ὁ εἰσαγγελεὺς μετέβη εἰς συνάντησιν τοῦ διοικητοῦ τῆς χωροφυλακῆς, ὃν εὗρεν εἰς τὸ πολυτελέστερον τῆς πόλεως καφενεῖον παίζοντα δόμινον μετὰ φίλων.

Ὁ διοικητὴς ἦν τῇ ἐποχῇ ἐκεῖνη χαριεῖς καὶ λίαν ἰσχυρὸς, προκειμένου ν' ἀπευθύνῃ προσλαλίαν πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἄνδρας.

Ὅτε ὁ εἰσαγγελεὺς τῷ ἐξήγησε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του, ὑπεσχέθη ὅτι αὐτὸς αὐτοπροσώπως θὰ διηύθυνε τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τῶν ἀνθισταμένων.

Οὐδὲν ἀπλούστερον.

Ὅθ' συνελαμβάνοντο ὡς τάχιστα οἱ ἀνόητοι ἐκεῖνοι! περὶ τούτου ἠδύνατο νὰ ᾗ βέβαιος ὁ κύριος εἰσαγγελεὺς. Ὁ διοικητὴς εἶχεν ἀρκούσαν πείραν τῶν τοιοῦτων πραγμάτων.

Καὶ ἤρξατο διηγούμενος τῷ εἰσαγγελεῖ τὰ ἀνδραγαθήματα αὐτοῦ εἰς διαφόρους μάχας καὶ πολιορκίας, καθ' ἃς πάντοτε ἐθριάμβευσεν.

Ὅρισθείσης συνεντεύξεως διὰ τὴν ἔπαυριον, ὁ εἰσαγγελεὺς ἐπανήλθεν οἰκοὶ ἡδύχρηστου λίαν.

Εἰς Σαιν-Ζιλδὰς ἡ νύξ ὑπῆρξε φρικώδης.

Ἡ μαρκησία ἐξηγόρασε τὰ τοῦ βίου αὐτῆς παραπτώματα διὰ τῶν σκληροτέρων ὀδύων, ἀ; δύναται νὰ ὑποστῇ καρδία μητρός.

Οὐ μόνον ἀπώλεσε τὴν μονογενῆ θυγατέρα της, ἀλλ' ἐστερεῖτο καὶ τῆς ὑπεράτης παρηγορίας τοῦ ν' ἀσπασθῆ τὸ λείψανον αὐτῆς.

Δὲν εἰξευρε τί ἀπέγεινε. Εἰς μάτην οἱ φύλακες, οἱ φίλοι καὶ οἱ θεράποντες, ἠρεύνησαν εἰς πάντα τὰ μέρη τοῦ δάτους καὶ τῆς χέρσου.

Οὐδεὶς ἐκοιμήτο εἰς τὸν πύργον.

Τὴν δευτέραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὤραν ὁ ἱερεὺς τοῦ Πενοῆ ἔπεμψε δύο λέξεις διὰ τοῦ Καουσακ.

Ἀνήγγειλε τῇ ἀτυχῆ μητρὶ ὅτι τὸ λείψανον τῆς θυγατρὸς της εὐρίσκετο εἰς τὴν ἐκφυλιν τοῦ Πενοῆ, καὶ ὅτι οἱ Κεραυνδάλ ἐκάλεσαν αὐτὸν ἴν' ἀγρυπνήσῃ παρ' αὐτῷ.

Ὅτι θὰ το ἐπανεύρισκε τὴν ἐπιούσαν, διότι οἱ Κεραυνδάλ ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ φονευσθῶσι μᾶλλον καὶ νὰ ταφῶσιν ὑπὸ τὰ εῤεῖπια τῆς οἰκίας των ἢ νὰ παραδοθῶσιν, ὅτι δὲ ὁ Κορεντῖνος, παράφρων ἐκ τῆς ὀδύνης εἶχε διακηρύξει ὅτι δὲν θὰ τῷ ἀφήρουν τὴν Καικιλίαν εἰμῆ ἀφοῦ αὐτὸς ἀπέθνησκεν.

Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ τότε ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τοῦ ἐσταυρωμένου καὶ διήλθε τὸ ἐπίλοιπον τῆς νυκτός.

Τοῦ εἰσαγγελέως ἀπελθόντος ὁ διοικητῆς Κορνουλιέ ἤρξατο σκεπτόμενος. Κατέληξε δὲ εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι διὰ τῶν μέσων, ἀτινα διέθετε θὰ ἠνάγκαζεν εἰς ὑπκοὴν τοὺς ἀπειθεῖς ἐκείνους.

Συγχρόνως ὅμως διανοεῖτο ἂν ἦν δι' αὐτὸν ἀξιοπρεπὲς νὰ παλαίσῃ αὐτοπροσώπως κατὰ τριῶν ἀθλιῶν ἐγκλεισμένων ἐν ἀθλίᾳ καλυθῇ.

Ἐπεμψε διὰ τοῦτο ἓνα τῶν ὑπηρετῶν τοῦ καφενεῖου ἵνα ζητήσῃ τὸν λοχαγὸν Βαλιγάν, ὑφιστάμενόν του.

Ὁ λοχαγὸς Βαλιγάν ἦν ἐκ τῶν μᾶλλον σεβαστῶν ἀξιωματικῶν, μετρίως μὲν εὐφυῆς, ἀλλ' ἔμπειρος καὶ ἐχέφρων. Οὗτος εὐρίσκετο εἰς ἕτερον καφενεῖον, δυσηρεστήθη δὲ λίαν ὅτι τῷ διέκοψαν τὸ πικέτον, ὅπερ μετὰ φίλων ἔπαιζε.

— Λοχαγέ, εἶπεν αὐτῷ, ἄμα ἔφθασεν ὁ διοικητῆς Κορνουλιέ, εἶναι τρεῖς οὐτιδανοὶ καὶ ἀθλιοὶ, οἵτινες ἐφόνευσαν μίαν νεαρὰν κόρην πλουσιωτάτην καὶ ἐξαδέλφη των. Οἱ χαμερπεῖς οὗτοι τοῦ Πενοῆ διανοήθησαν νὰ ἐγκλεισθῶσιν εἰς τὴν καλύβην αὐτῶν καὶ ν' ἀντιστῶσι κατὰ τῆς δημοσίας δυνάμεως.

— Ἄ!

— Πρέπει νὰ τοὺς πολιορκήσῃς καὶ διὰ παντὸς μέσου νὰ τοὺς φέρῃς ζῶντας ἢ νεκροὺς ἵνα παραδοθῶσι τῇ δικαιοσύνῃ. Σοὶ ἀναθέτω τὴν φροντίδα ταύτην.

— Εἰπάτε εἰς Πενοῆ, κύριε διοικητά;

— Ναί.

— Πρόκειται περὶ τῶν Κεραυνδάλ;

— Ναί.

— Εἶναι ἀποφασιστικοὶ καὶ ἐπιτήδειοι σκοπευταί. Πόσους ἀνδρας θὰ μοὶ δώσητε;

— Ὅσους θέλεις.

— Τεσσαράκοντα;

— Καὶ πενήτηντα, ἂν τὸ κρίνης ἀναγκάτων.

— Εὐχαριστῶ. Δὲν εἶναι πολλοί.

— Γνωρίζεις τὸ μέρος; Βεβαίως τὸ γνωρίζεις, ἀφοῦ ἐθηρεύσαμεν ὁμοῦ εἰς Σαίν-Ζιλδὰς εἰς τὸ δάσος, τῇ ἀδείᾳ τῆς μαρκησίας Λαβε ἐξηκοντα ἀνδρας.

— Εἴμεθα, σύμφωνοι, κύριε διοικητά.

— Νὰ διέλθητε ἐκ τοῦ πύργου. Οἱ φύλακες θὰ σὰς δώσωσι τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας. Συνεννοήθητε μετὰ τοῦ εἰσαγγελέως. Ἡ συνέντευξις ὠρίσθη διὰ τὴν μεσημβρίαν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἄνωφελές νὰ σοὶ συστήσω φρόνησιν καὶ ἐπιδειξιότητα.

Ὁ λοχαγὸς ἀπῆλθεν ἔμφροντις, ἐνῶ ὁ διοικητῆς Κορνουλιέ ἔπιπε τελευταῖον ποτήριον ζυθοῦ.

Ὁ εἰσαγγελεὺς συνδιεσκέπτετο μετὰ τοῦ κυρίου Ὄβερτέν. ὅστις ἦν λίαν ἀνήσυχος· διὰ τοῦτο δὲ ἐβλασφήμει τὴν ὤραν, καθ' ἣν ἐσκέφη ν' ἀκολουθήσῃ τὸ δικαστικὸν σταδίον.

— Ἡ ὑπόθεσις αὕτη θὰ προξενήσῃ κρότον, ἀγαπητὲ κύριε Ὄβερτέν, εἶπε μεθ' ὕψους ἐπισήμου.

Ὁ ἀνακριτῆς ἀνεσκίρτησεν ἐπὶ τῆς ἔδρας του ὡς εἰ βόμβα εἶχεν ἐκραγῆ πλησίον αὐτοῦ, καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὰς σκοτεινὰς ὁδοὺς.

ΚΓ'

Ἐκτὸς τοῦ νόμου.

Ἡ φήμη τοῦ θανάτου τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ διεσπάρη ταχέως ἀνὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Τὰ μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένα χωρία κατελήφθησαν ὑπὸ πένθους ἐπὶ τῷ θλιβερῷ συμβάντι. Ἐσυνείθησαν νὰ βλέπωσι τὴν δεσποσύνην τοῦ Σαίν-Ζιλδὰς διερχομένην ἐν καλπασμῷ, πάντοτε μειδιῶσαν καὶ καλὴν διὰ τοὺς πτωχοὺς. Πανταχοῦ ἠγάπων αὐτὴν.

Ἡ τοῦ λαοῦ συγκίνησις ἐξηγέρθη κατ' ἀρχὰς κατὰ τῶν Κεραυνδάλ.

Ἄλλ' ὅτε ἔμαθον ὅτι ἡ ἐνωμοτία τοῦ Μισὸ εἶχε μεταβῆ εἰς Πενοῆ ἵνα συλλάβῃ αὐτοὺς, ὅτι εὖρε κεκλεισμένας τὰς θύρας καὶ ὅτι οἱ Κεραυνδάλ ἀπεδιώξαν τοὺς χωροφύλακας καὶ ἀντέστησαν τῷ εἰσαγγελεῖ, πάντες συνεπάθησαν εἰς αὐτούς.

Ἀνεζήτησαν πάντες ἵνα εὕρωσι λόγους δικαιολογούντας τοὺς Κεραυνδάλ καὶ ἐλαφρύνοντας τὴν ἐνοχὴν αὐτῶν.

Πανταχοῦ συνεζήτησαν, ἐπὶ τῶν οὐδῶν τῶν καλυθῶν καὶ ἐν μέσῃ ὁδῷ καὶ ἐν ταῖς πλατείαις.

— Ὅλα προέρχονται ἀπὸ μίση οικογενειακά, ἔλεγον οἱ γέροντες.

— Οἱ Φοντερόζ νὰ εἶναι τόσοι πλούσιοι καὶ οἱ Κεραυνδάλ τόσοι πτωχοί, ἔλεγον ἄλλοι. Ἦτο ἀδικον!

Ἐν γένει τὸ βάρος ἐπέριπτον ἐπὶ τῶν προγόνων μᾶλλον ἢ ἐπὶ τῶν αὐτουργῶν αὐτῶν.

Ἡ λέξις ἔρως ἐκυκλοφορεῖ ἐπίσης ἐν τοῖς ὁμίλοις τῶν συζητούντων.

Ὁ Κορεντῖνος ἤγαπα τὴν ἐξαδέλφη του καὶ αὕτη προσεχῶς θὰ ἐνυμφεῖτο. Ἐντεῦθεν τὸ δυστύχημα.

Αἱ γυναῖκες ἦσαν εὐμενεῖς διὰ τὸν ὠραῖον Κεραυνδάλ.

Ἡ ἐρωτικὴ ἱστορία βραδύτερον ἐγένετο πιθανότερα ὅτε ἐδημοσιεύθη ἡ διαθήκη τοῦ θύματος.

Ἡγνῶον μόνον ποῖον πρόσωπον διεδραμάτισεν ὁ Ἰάκωβος.

Ἄπασα ἡ περιοχὴ ἀπὸ τοῦ Ἐλβέν εἰς Μαλεστροὰ καὶ Ζοσελὲν διετέλει ἐν διεγέρσει ἐκ τοῦ συμβάντος.

Πάντες προετίθεντο νὰ μεταβῶσιν ἐκεῖ, ὡς οἱ Παρισίνοὶ εἰς πρώτην παράστασιν ἐν θεάτρῳ.

Εἰς δέκα ὥρας ἡ ἀμαξα τῶν δικαστῶν διήλθε τοῦ Ἐλβέν.

Ὁ κύριος Ὄβερτέν ἦν λίαν καταβεβλημένος. Μόνον ἐξ ἐντροπῆς δὲν εἶχε δώσει τὴν παραίτησίν του τὴν πρωίαν ἐκεῖνην. Ἐνῶ ἀπήρχετο τοῦ οἴκου του ἡ σύζυγός του ἐρρίφη εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ εἶπε διὰ σπαρακτικῆς φωνῆς:

— Ἰλαίρ, οὕτως ὠνομάζετο ὁ τάλας, μὴ ἐκτίθεσαι.

— Θὰ πράξω τὸ καθήκόν μου, ἐπέλαβε ψυχρῶς ὁ δικαστής.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

JULES LERMINA

A. B.

[Συνέχεια]

— Πολὺ λεπτὰ πράγματα εἶνε αὐτά, εἶπεν ὁ κ. Πολλέ, καὶ μάλιστα ὅταν πρόκειται περὶ πράγματος τόσῳ προφανοῦς...

— Προφανοῦς δι' ὕμας, τί διάβολο! εἶπεν ὁ δημοσιογράφος μετ' ἀνυπομονησίας, ἴσως μάλιστα καὶ δι' ἐμέ. Ἀλλὰ πιστεύετε ὅτι οἱ δικασταί, οἱ ἀναγνώσται, ὑποθέτουσι κἂν τὴν ἀθωότητα τοῦ κ. Βαρδᾶ; Διατί νὰ προσβάλωμεν ἀμέσως τὴν πεποίθησιν αὐτὴν, διατί, συνάπτοντες πολὺ ἐνωρὶς τὴν μάχην, νὰ ἐκτεθῶμεν εἰς βεβαίαν ἀποτυχίαν; Πιστεύσατέ με, ἂν σήμερον συνηγόρουν ὑπὲρ τῆς ἀθωότητος τοῦ φίλου σας, θὰ ἠδυνάμην νὰ ἐπιτύχω φαινομενικὴν ἐπιτυχίαν ἢ ἀντίδρασις ὅμως κατ' αὐτοῦ θὰ ἦτο πολὺ σφοδρότερα. Ἄλλ' ἔστω. Ἐν τῷ ἀρθρῷ μου ὑπάρχουσι πολλαὶ λεπτότητες — ἔχω τὴν ματαιότητα νὰ τὸ λέγω — αἵτινες σὰς διέλαθον. Θὰ ἐπανελάθωμεν ἐπ' αὐτῶν. Ἀπόψε, ἰδοὺ διατί σὰς παρεκάλεσα νὰ ἔλθετε. Σὰς προβάλλω μίαν ἐρώτησιν. Σκεφθῆτε, ἂν θέλετε νὰ ἀπαντήσητε: Ὁ κ. Βαρδᾶς εἶχεν ἢ ἔχει καμμίαν ἐρωμένην;

— Ἐρωμένην; Ὁχι, δύναμαι νὰ ὀρκισθῶ περὶ τούτου!

— Εἶνε νυμφευμένος; Διεζευγμένος ἀπὸ τῆς συζύγου του;

— Εἶνε ἀγαθός.

— Τότε, καθ' ὅμας, οὐδεμία γυνὴ παίζει νῦν ἐν τῷ βίῳ του οἰονδήποτε μέρος.

— Οὐδεμία, τὸ ἐπαναλαμβάνω, εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος περὶ τούτου.

— Τοῦτο ἀποδεικνύει, ἀγαπητέ κύριε, ὅτι μεταξὺ τῶν καλλιτέρων φίλων ὑπάρχουσι πάντοτε ἐπιφυλακτικαὶ περιπτώσεις.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε;

— Εἶνε μέγα μυστικόν. Μάθετε ἐν πρώτοις ὅτι ὁ οἰκοφύλαξ τοῦ κ. Βαροδᾶ λατρεύει τὸν ἐνοικιαστήν του. Καὶ τοῦτο εἶνε λίαν φυσικόν, ἀφοῦ ὁ φίλος σας ἔσωσε τὸ παιδίον αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὑμενοκυναγίας, διακινδυνεύων τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ζωὴν διὰ τῆς ἐφορητικῆς τῶν ἐμφυσήσεων. Λοιπόν, ἠδυνήθη νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ οἰκοφύλακος τούτου, ὅστις ἀπεκάλυψεν εἰς ἐμὲ μόνον πρᾶγμα, περὶ οὗ οὐδὲ λέξιν εἶπεν εἰς τὴν δικαιοσύνην. «Ὁ κ. Βαροδᾶς εἶνε ἤδη ἀρκετὰ δυστυχής!»

Εἶνε ἡ γνώμη τοῦ ἀγαθοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλὰ τὸν διεφώτισα καὶ ὁμίλησε. Λοιπόν, κατὰ τὴν νύκτα τῆς πέμπτης πρὸς τὴν παρασκευὴν, περὶ τὴν δευτέραν ὄραν τῆς πρωίας, ἐκρούσθη βιαίως ἡ θύρα τῆς οἰκίας.

«Ὁ οἰκοφύλαξ, ἡμικοιμισμένος, ἔσυρε τὸ σειράδιον, ἔπειτα ἠνέψε τὴν ὕαλον τοῦ πρὸς τὴν πόρθον βλέποντος παραθύρου καὶ ἐφώνησε τὸ σύνθημα «Τίς εἶ;» Φωνή, φωνὴ γυναικὸς ἀπήντησεν: «Ὁ κ. Βαροδᾶς;» Συγχρόνως ἐκρούσθη ἡ θύρα τοῦ φίλου σας ἐν τῷ ἰσογαίῳ, καθὼς γνωρίζετε

«Ὁ οἰκοφύλαξ δὲν ἔκαμε πονηρὰς ὑποθέσεις· ἐσκέφθη ὅτι ὁ κ. Βαροδᾶς ἦτο ἰατρὸς καὶ ἐπομένως ἤρχοντο νὰ τὸν ζητήσωσι. Καὶ ὄντως, δὲν εἶχον παρέλθει δέκα λεπτά, καὶ ὁ Βαροδᾶς ἐξῆλθε τῆς οἰκίας του μετὰ τῆς ἐν λόγῳ γυναικὸς, ἐζήτησε νὰ τῷ ἀναίξωσι καὶ ἤρχισθη. Δὲν ἐπέστρεψε δέ, εἰμὴ εἰς τὰς εἴς τῆς πρωίας. Δύνασθε νὰ ὑποθέσετε ποία ἦτο αὐτὴ ἡ κυρία;»

— Ὅχι, σας τὸ ὁμῶς.

— Ὁ οἰκοφύλαξ, ἂν καὶ εἶνε ἀγαθὸς ἀνθρώπος, δὲν εἶνε καὶ ἥττον περιέργος, ὡς πάντες οἱ συναδελφοί του. Καθ' ὅλον τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἡ γυνὴ εὐρίσκετο εἰς τοῦ κ. Βαροδᾶ, ἔμεινε μὲ τὸ ὄμμα προσηλωμένον εἰς τὴν ὕαλον τοῦ παραθύρου, ὅπερ ἔβλεπε πρὸς τὴν πόρθον.

«Ἐφαίνετο λίαν συγκεκινημένη.

«Ἦτο περιτετυλιγμένη ἐντὸς εὐρέος ἐκ μαύρης μεταξῆς ἐπενδύτου, καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐσκεπάζετο διὰ καλύπτρας ἐκ μεταξίνου ὑφάσματος, ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἀποκρύπτουσιν ἐντελῶς τοὺς χαρακτηριστάς. Μόνον, ἐπειδὴ δὲν ἐγνωρίζεν ὅτι παρετηρεῖτο, δὲν συνέσφιγγε τὸν ἐπενδύτην, ὅστις ἡμῖν ἐφάνη καὶ παρετήρησεν ὅτι αὕτη ἔφερεν ἐσθῆτα — ἦν αὐτὸς ἐχαρκτηρίσεν ὡς μεγαλοπρεπὴ — ἐσθῆτα χοροῦ, ὡς ἐβεβαίωσε, καταπεποικιλμένην διὰ πολυχρῶν πτηνῶν, ἧς τὸ ὑφάσμα ἦτο ἀνοικτὸν λευκόφαιον.

«Πρὸς τούτους, ὑπὸ τὴν καλύπτραν, ἦτις περιτετυλίσετο περὶ τὴν κεφαλὴν της, εἶδε καλῶς στέφανον ἀνθέων Εὐθύς δὲ ὡς ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη, ἤκουσε τὸν κρότον ἀμαξῆς ταχύτατα ἀπομακρυνομένης.

«Ὡ; σας εἶπον, ἦτο παρασμένη ἡ ἔκρη, ὅτε ὁ κ. Βαροδᾶς ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς νυκτερινῆς αὐτοῦ ἐκδρομῆς; Σας ἐρωτῶ καὶ πάλιν, σας εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐκφέρετε, ἔστω καὶ μίαν ὑπόθεσιν, ἐπὶ τοῦ σκοποῦ τῆς παραδόξου ταύτης ἐξόδου;»

— Ἐντελῶς ἀδύνατον. Ἄλλὰ διατί νὰ μὴ πιστεύσωμεν ὅτι τῷ ὄντι ὑπῆγε νὰ ἐκπληρώσῃ παρὰ τινι ἀσθενεῖ τὸ καθήκον του ὡς ἰατροῦ;...

— Διατί, θὰ σας τὸ εἶπω. Ἄν δὲν ὑπῆρχεν ἐνταῦθα μυστήριον, ὁ κ. Βαροδᾶς ἤθελεν ὁμιλήσῃ περὶ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης εἰς τὸν ἀνακριτὴν, καὶ ὅμως οὐδὲ λέξιν τοῦ εἶπε περὶ τοῦ πράγματος τούτου... εἶμαι βέβαιος.

— Πρὸς τί νὰ ὁμιλήσῃ περὶ αὐτῆς; Ποίαν σχέσιν ἔχει μετὰ τοῦ θρυλλουμένου ἐγκλήματος;

— Βεβχίως, ἀγαπητέ μου κύριε Πολλέ, ἀρνείσθε τῶν πραγμάτων αὐτῶν τὴν ἐνέργειαν. Ὑπάρχει ναὶ ἡ ὄχι μυστηριώδης τι ἐν τῇ πράξει ταύτῃ ἀνθρώπου κατηγοροῦντος ἐκυτὸν δι' ἐγκλημα, ὅπερ φαίνεται ὅτι δὲν διέπραξε; Ναί, δὲν ἔχει οὕτω; Ἐ λοιπόν, ὅταν βλέπετε ἀνεγειρομένην ἑτέραν ἄκραν μυστηρίου, δὲν συλλογίζεσθε ὅτι ἡ μὲν ἐξηγεῖ τὴν δέ.

Ὁ κ. Πολλέ εἰσέγησε. Δὲν ἐφαίνετο πεπεισμένος. Ὡ; ἦτο βέβαιος περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ Βαροδᾶ, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐγκλημα. οὕτως εἶχε τὴν πεποίθησιν ἐνδομύχως ὅτι οὐδεμία γυνὴ ἔπαιξε μέρος τι ἐν τῷ βίῳ του ἢ συνδιάλεξις, ἦν εἶχε λάβει μετὰ τῆς δεσποσύνης Καρδινιέ, δὲν ἦτο νὰ ἀποδείξει τούτου;

Ὁ Βαροδᾶς δὲν εἶχεν ἀγαπήσει, δὲν ἠγάπα ἴσως ἀκόμη παρὰ μίαν γυναῖκα, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐχωρίζετο διὰ πραγμάτων τοσοῦτον ἰσχυρῶν, ὅσον αὐτὸς ὁ θάνατος.

Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην, καὶ ἐν ᾧ ὁ Λαμπλὲν εἰσῆγε καὶ αὐτός, λυπούμενος ἀληθῶς, διότι δὲν ἔβλεπε ἀναφανισμένην ἐν ὄλῳ αὐτῷ τῷ σκότει ἀκτινα φωτός, νεανίας τις εἰσῆλθεν εἰς τὸ καφεῖον καὶ ἐξκίφνης ἐχειρετίσθη ὑπὸ τοῦ ὀμίλου τῶν φίλων, οὗ; πρὸ μικροῦ εἶχε καταλίπει ὁ Λαμπλὲν, καὶ ὅστις συνίστατο ἐκ καλλιτεχνῶν, δημοσιογράφων καὶ ἐνός ἠθοποιοῦ λίαν γνωστοῦ καὶ διασήμου.

Πάντες ἔτειναν πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα ζωηρῶς καὶ φιλοφρόνως.

— Χαίρω βλέπων σε, Ἀδριανέ, εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν, διότι σκοπεύω νὰ ζητήσω συγγνώμην παρὰ τῆς μητρὸς σου καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ λάβῃς τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ χρησιμεύσῃς ὡς διερμηνεύς.

«Ἡ περιγραφή μου ἐπὶ τῆς τελευταίας ἐορτῆς της δὲν ἐγένετο δυνατὸν ἀκόμη νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν ἐφημερίδα, ἐλλείψει χώρου. Ἄλλ' αὐριοῦν τὸ πρῶν θὰ δημοσιευθῇ χωρὶς ἄλλο.»

Ὁ οὕτως ὀμιλῶν ἦτο διακεκριμένος ῥεπόρτερ μεγάλης παρισίνης ἐφημερίδος.

Ὁ παρακαλούμενος νεανίας ἦτο ὕψηλός, ξανθός, μὲ πάγωνα ψιλόν, κόμην ψηκτροειδῆ, ὠραϊότατος ἀνὴρ. εἰς δὲ ἡ ἀπουσία πωγωνος καὶ ἡ λιτὴ αὐτῆ κόμμωσις ἐδίει πρωτότυπον φυσιογνωμίαν, ἀσχημιζομένην ἐν τούτοις ὑπὸ διόπτρας μετὰ ὕαλων καπνιστῶν λεγομένων.

— Ἄ! γιὰ πῆς μας, ἀγαπητέ μου φίλε, ἐπανελάβην ἄλλος τις, τί διαβολο, ἔχει κατὶ τὸ μεταβεβλημένον ἐν τῇ μορφῇ!... Ἄλλ' ἐνοῶ, ἔκοψας τὴν γενειάδα σου.

— Καὶ ἀφῆκας τὴν βοστρυχώδη κόμην σου νὰ καταπέσῃ ὑπὸ τὸν σιδήρον τοῦ κουρέως! προσέθηκε τρίτος τις.

Ὁ Ἀδριανὸς ἤρξατο γελῶν.

— Κεφαλὴ ταξειδιώτου, κύριοι!...

— Πῶς! ἀναχωρεῖς!

— Αὐριοῦν, καὶ μαλιστα διὰ τὰς Ἰνδίας.

Γενικὴ ἐκπληξις ἐξεδηλώθη.

— Τί τὰ θέλετε; Ἐπανελάβην ὁ Ἀδριανός. Οἱ Παρίσιοι μὲ θλιβοῦσι, τὸ βουλευτάρτον μὲ κηδιάζει...

— Καὶ οἱ φίλοι σου!... Δὲν εἶσαι καθόλου φιλόφρων!...

— Μὴ λέγετε αὐτό. Τῇ ἀληθείᾳ, λυποῦμαι ἀποχωριζόμενος ὑμῶν Ἀλλὰ διψῶ ὀρίζοντος ἀγνώστου... Ἐδῶ τί κάμνω;

— Ἐξοδεύεις τὰ ἑκατομύρια τοῦ μπαμπᾶ. Ἐνασχόλησις εἶνε καὶ αὐτό.

— Ἐ λοιπόν, θὰ τὰ ἐξοδεύω τούλαχιστον μανθάνων κατὶ τι.

— Εὐγενὴς φιλοδοξία! καὶ ποῦτον εἶνε τὸ ἐκλεχθὲν δρομολόγιον;...

— Ἐν πρώτοις Μκσσαλία, Σουέζ· ἔπειτα Ἰνδοστάν, Βομβάη, Καλκούτα· ξέρω καὶ ἐγὼ!... Σκοπεύω νὰ κάμω τὸν γῦρον τοῦ κόσμου...

— Εἰς ὀγδοήκοντα ἡμέρας...

— Βεβχίως ὄχι. Ἀγαπῶ παρὰ πολὺ τὴν ἀνάπαυσιν. ὥστε νὰ ἐπιδοθῶ εἰς ἔκτακτα καὶ κοπιώδη ταξειδία. Θὰ διασκεδάσω τὸν καιρὸ μου ἕνα ἢ δύο ἔτη...

— Καὶ διὰ νὰ βλέπῃς καλλίτερον, φορεῖς αὐτὸν τὸν μονύελον; Ἐσύρεις πῶς σὲ ἀσχημίζει φοβερά...

— Τί θέλεις; μικρὸν κρυολόγημα... Ἄλλὰ δὲν θὰ εἶνε τίποτε...

Ταῦτα λέγων ὁ νεανίας παρετήρησε τὸν Λαμπλὲν, ὅστις εὐρίσκετο πλησίον τοῦ κ. Πολλέ, ἐπὶ τοῦ ἀκριβῶς ἀπέναντι αὐτοῦ θρανίου, καὶ τῷ ἀπέτεινε διὰ τῆς χειρὸς φιλικὸν χαιρετισμόν, ὀλίγον προστατευτικόν.

Ὁ Λαμπλὲν τῷ ἀνταπέδωκεν αὐτὸν μακρόθεν. Καὶ οὐδὲν πλέον.

— Τσοσούτω μάλλον ἐπιθυμῶ νὰ δημοσιευθῇ ἡ περιγραφή μου, ἐπανελάβην ὁ ῥεπόρτερ ἐξακολουθῶν τὴν ἰδέαν του, καθ' ὅσον ἔκαμα διὰ τὴν τοαλέτταν τῆς μητρὸς σου μίαν ἐξ ἐκείνων τῶν περιγραφῶν!

— Ἄ! ἐὰν ἀρχίσῃς νὰ ὀμιλῆς διὰ κουρέλλια!...

— Διὰ τί ὄχι! ἡ ἐσθῆς τῆς γυναικὸς, κύριοι, εἶνε τὸ νέφος τῆς θεᾶς, εἶνε τὸ γόητρον τοῦ εἰδώλου. Φαντάσθητε σύμπλεγμα διαφόρων λαμπρῶν ὑφασμάτων, βύσσον ἀργυρᾶς, πεποικιλμένης δι' ἀπείρων θαυμασίων πτηνῶν... οὐδέποτε εἰδόν

τι χαριέστερον, ἀρεσιδέστερον, καὶ συγ-
χρόνως πλουσιώτερον. Ἄλλοτε ἤθελέ-
τις εἰπῆ ὅτι ἦτο ἔργον νηρηίδων. Σήμερον
αὐτὸ θὰ πρόερχεται ἐκ τῶν μυστηριω-
δῶν χωρῶν τοῦ Θιπέτ... ἀλλὰ δὲν παρε-
τήρησας τίποτε, σύ, Ἀδριανέ!... διότι
δὲν ἤλθες παρὰ τὸ μεσονύκτιον... καὶ ἄ-
ληθινά, τί διάβολο εἶχες λοιπόν; Ἦσο
ὠχρὸς ὡς νεκρὸς... καὶ ἐξηφανίσθη μετὰ
τῆς μητρὸς σου, σχεδὸν ἀμέσως.

— Οὐρ! ἀλλὰ μὲ αὐτὰ μοῦ κάμνεις
ἀνάκρισιν! εἶπεν ὁ νέος ἀρκετὰ ξηρῶς.
Δύναμαι νὰ ἔχω τὰς ἀτυχίας μου, χωρὶς
νὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ δίδω λόγον περὶ
αὐτῶν εἰς ὄλον τὸν κόσμον...

— Καλά! μὴ δυσχερεστεῖσαι!... καὶ
μάλιστα τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας καθ'
ἣν μέλλεις νὰ μὰς ἐγκαταλίπης... ἄς ὑ-
ποθέσωμεν ὅτι δὲν εἶπον τίποτε. Ἄ! ἄ-
ληθινά, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπουσίαν σου θὰ
χάσωμεν τὰς θαυμασίας ἐκείνας ἑορτάς.
Ἡ κυρία Βερνιέ θὰ κλείσῃ τὰς θύρας τοῦ
μεγάρου τῆς...

Οἱ νέοι ὠμίλου ὑψηλοφώνως. Μηχα-
νικῶς δὲ καὶ ἄνευ προφανοῦς προθέσεως ὁ
κ. Πολλέ, ὃν ἐλίκνιζεν ἡ πολυλογία αὐ-
τῶν, δὲν εἶχε χάσῃ οὐδὲ λέξιν τῆς συν-
διαλέξεως αὐτῶν.

Τὸ ὄνομα ἐκεῖνο—Κυρία Βερνιέ—ἤχη-
σεν εἰς τὸ οὖς του ὡσεὶ σάλπισμα.

— Ποῖος εἶνε λοιπόν ὁ νέος αὐτός;
ἠρώτησε τὸν Λαμπλὲν;

— Φιλήδονός τις, ἄμα καὶ βλάξ, εἶπεν
ὁ δημοσιογράφος χαμηλῆ τῆ φωνῆ, καὶ
ἴσως κατὶ χειρότερον ἀκόμη.

— Ἀλλά... τὸ ὄνομά του;

— Ἀδριανὸς Βερνιέ, ὁ υἱὸς τῆς ὠραίας
κυρίας Βερνιέ, ἥτις εἶνε μία τῶν βασι-
λισσῶν τῶν φιλοκαταίων Παρισίων, τα-
κτικῆ συνδρομητριά τῶν πρώτων θεωρείων
τοῦ θεάτρου, τὰ ὁποῖα κάμνουν αἰσθησίν,
καὶ ἑκατομμυριούχος' πεινασμένη δὲ διὰ
ρεκλάμας, ἀνοίγουσα τὸ ἐπὶ τῶν Ἠλυ-
σίων Πεδίων μέγαρόν της εἰς πάντας
τοὺς... τέλος ξενοδόχος ὄλων τῶν
Παρισίων... Ἀλλὰ τί ἔχετε λοιπόν, ἀγα-
πητὴ κύριε.

Τῷ ὄντι, ὁ κ. Πολλέ εἶχεν ἐξαίφνης κα-
ταστῆ τοσοῦτον ὠχρὸς, ὥστε ἐφαίνετο ἔ-
τοιμος νὰ λιποθυμήσῃ.

Τὸ ὄνομα Βερνιέ, οὕτω προφερθέν, τῷ
εἶχε παραγάγῃ ἐν τῇ καρδίᾳ αἰφνιδίαν
ἀγωνίαν, καὶ παρετήρησε τὸν νεανίαν
μὲ ἐκπεπληγμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς
εἰ τὸ πρόσωπόν του ἦτο δι' αὐτὸν αἰ-
νιγμα, ὅπερ μάτην ἠγωνίζετο νὰ λύσῃ.

Ἄλλ' ἡ αἰφνιδία ἐμφάνισις τοῦ Λαμ-
πλὲν τὸν ἐπανεφέρεν εἰς ἑαυτὸν.

— Δὲν ἔχω τίποτε, εἶπεν ἄλλὰ, σὰς
παρακαλῶ, εἰπέτε μου πᾶν ὅ,τι γνωρίζετε
περὶ αὐτοῦ τοῦ νέου...

Ὁ Λαμπλὲν τὸν ἐξήταζεν. Ἄν καὶ δὲν
ἐγνώριζε πρὸ πολλοῦ τὸν ἀρχαῖον συμβο-
λαιογράφον, εἶχε μαντεύσῃ ὑπὸ τὸ ἀστι-
κὸν ἐκεῖνο περικάλυμμα νευρώδη χαρα-
κτῆρα, οὐχὶ ἐκ τῶν συνήθων. Ἦτο, ὅπως
ἤθελον τὸν ὀνομάσῃ ἄλλοτε, ἄνθρωπος
εὐαίσθητος, ἐν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ τῆς λέ-
ξεως.

Αὐτὴ ἡ ἀπομόνωσις, εἰς ἣν εἶχε παρα-
δοθῆ ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τῆς κατα-
συντριψάσης τὴν ζωὴν του, εἶχεν ἔτι ὀξύ-
νει τὴν εὐπάθειαν ἐκείνην, ἥτις μετεπι-
βαζέτο ἐν ἀγνοίᾳ του, καὶ παρὰ τὰς προσ-
παθείας αὐτοῦ, ὅπως τὸν συγκρατήσῃ, εἰς
τοὺς παλμούς τῆς φωνῆς του. εἰς τὴν ἀ-
δημονίαν τοῦ βλέμματός του.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς αὐτόν, ὁ Λαμπλὲν
ἀφηρημένως πως εἶχε τείνει τὸ οὖς εἰς
τὰς φλυαρίας τῶν νέων. Ἄλλως τε ὁ Ἀ-
δριανὸς Βερνιέ τῷ ἦτο ἀντιπαθητικὸς καὶ
δὲν τὸ ἔκρουφεν.

— Ὅ,τι γνωρίζω περὶ αὐτοῦ! Τί δύ-
ναται τις νὰ γνωρίζῃ περὶ ἐνὸς προσώπου,
τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἔδρασεν, οὐδέποτε εἰρ-
γάσθη, ὅπερ οὔτε ιδέαν ἐν τῷ νῷ, οὔτε
αἰσθημα ἐν τῇ καρδίᾳ ἔχει. Σὰς τὸ εἶ-
πον' εἶνε φιλήδονος, καὶ κατὶ χειρότε-
ρον ἀκόμη' ἠλίθιος τῶν ἡδονῶν λάτρης,
σχεδὸν χυδαῖος, ἐπιζητῶν τοὺς θορυβώ-
δεις καὶ βλακώδεις ἔρωτας, εἰς τῶν τε-
λευταίων πινακοθραυστῶν τῶν ἰδιαιτέρων
δωματίων...

»Τὸν χαρακτῆρά του; δὲν ἔχει. Τὸν
γνωρίζω ὡς ἄνθρωπον κτηνώδη, ἀνανδρὸν
ἐν ἀνάγκῃ, ἄλλοτε δὲ βίαιον μέχρι τρέλ-
λας. Ὁ πατήρ του εἶνε εἰκοσάκις ἢ ἑκα-
τοντάκις ἑκατομμυριούχος, ἀρχαῖος διύ-
λιστής... Ἡ μήτηρ του ὑπῆρξεν ἡ ὠραιο-
τέρα γυνὴ τῶν Παρισίων, καί, μολονότι
ἔχω καιρὸν νὰ τὴν ἴδω, τὴν λέγουσιν
ἀκόμη θαυμασίαν... Βλέπετε, ἀγαπητὴ
κύριε, εἶνε ἰδιαιτέρως τις κόσμος ζυμωμέ-
νος διὰ λάσπης, ἥς τὰ στοιχεῖα εἶνε ἡ
ματαιότης, ἡ ἀδιαφορία καὶ ὁ ἐγωϊσμός...
Ὁ Ἀδριανὸς Βερνιέ, πλούσιος, δὲν εἶνε
καλὸς διὰ τίποτε. Πτωχὸς ἤθελεν εἶνε
ἱκανὸς νὰ διαπράξῃ τὰ πάντα' εἰς ὀλίγας
λέξεις, ἰδοὺ ἡ γνώμη μου. Ἀλλὰ διατί
ἐνδιαφέρεσθε τοσοῦτον ζηρῶς;»

Ὁ κ. Πολλέ ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτόν,
λέξεις ἤρχοντο εἰς τὰ χεῖλη του, τὰς ὁ-
ποίας δὲν ἤθελε νὰ προφέρῃ. Δὲν ἦτο λίαν
παράδοξον νὰ ἔλθῃ ἡ δεσποινὶς Καρδινιέ,
κατ' ἀνήκουστον σύμπτωσιν, νὰ τῷ ἀπο-
καλύψῃ τοὺς δεσμούς, οἵτινες τὴν εἶχον
συνδέσει μετὰ τοῦ Βαροδᾶ, καὶ ἀκριβῶς
κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ν' ἀντηχῆ πάλιν
τὸ ὄνομα εἰς τὸ οὖς του;... Οὕτως ὁ
υἱὸς αὐτὸς ἦτο ὁ ἄνθρωπος, χάριν τοῦ ὁ-
ποίου ἡ κυρία Βερνιέ κατ' ἐκείνην τὴν
στιγμὴν ἐνήργει τὴν πώλησιν δέκα χιλιά-
δων φράγκων προσόδου.

Πάντα ταῦτα ἐφαίνοντο ἀνεξάρτητα
τῆς παρουσίας ὑποθέσεως, καὶ ὁμοῦ!...
Ὁ κ. Πολλέ κατεῖχετο ὑπὸ ἀκατανικήτου
ἐπιθυμίας, ὅπως ὁμιλήσῃ εἰς τὸν Λαμ-
πλὲν περὶ τῶν σχέσεων, αἵτινες εἶχον ὑ-
πάρξει πρὸ τινος μεταξὺ τῆς κυρίας Βερ-
νιέ καὶ τοῦ Βαροδᾶ, δηλαδὴ τῆς μόνης
γυναίκος, ἥτις—περὶ τούτου ἦτο πεπει-
σμένος—εἶχε παρουσιασθῆ ἐν τῷ βίῳ του.

Ἄλλ' ἤδη ἡ δεσποινὶς Καρδινιέ εἶχε
προδώσει μυστικόν, ἐμπιστευομένη εἰς τὴν
διακρίσιν του. Δὲν ἠδύνατο δέ, δὲν ὤφειλε,
νὰ τὸ προδώσῃ καὶ αὐτός, πρὸ πάντων
ὅταν οὐδεμία εὐλογος ἀφορμὴ δὲν τὸν
ἐξηνάγκαζεν εἰς τοῦτο.

Ἄφ' ἐτέρου, διατί τὸ πρόσωπόν τοῦ
νέου ἐκείνου τὸν ἐτάρασσε μέχρι τοιούτου
σημείου; Ἐδοκίμαζεν αἰσθησίν τινα ὅτι
ἤδη τὴν εἶχεν ἴδῃ, καὶ ὁμοῦ ἦτο βέβαιος
ὅτι οὐδέποτε εὐρέθη ἀπέναντι αὐτοῦ.

— Ἄ! ἐλησμόνου μίαν λεπτομέρειαν,
εἶπεν ὁ Λαμπλὲν. Σὰς εἶπον ὅτι, κατὰ τὴν
ἐναρξιν τῆς ἀνακρίσεως, εἶχον πιστεύσει
ὅτι ἐβαδίσεν ἐπὶ Ἰγνους ὄλωσ διαφόρου
τοῦ ὑμετέρου φίλου Βαροδᾶ. Τοῦτο δ' ἀ-
φορᾷ ἀμέσως τὸν κ. Βερνιέ. Μολονότι
ὁ πατήρ του εἶνε ἑκατομμυριούχος, ὁ ἀ-
κόρεστος αὐτὸς διάγει ἀσωτεύων ὑπὲρ τὸ
δέον... δανειζέται δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ,
καὶ ἐπὶ τῶν βιβλίων τοῦ ἐξαιρέτου Κα-
ρυβῆρ παρίστατο διὰ χρέος τεσσαράκοντα
χιλιάδων φράγκων... Ἄλλως τε, δὲν ἦτο
καὶ ὁ μόνος... Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ λο-
γαριασμός του εἶχεν ἐξοφληθῆ, διότι ἂν
καὶ ἐσημειούτο μεταξὺ ἐκείνων, οὐς ὁ Κα-
ρυβῆρ ὤφειλε νὰ καταδιώξῃ διὰ συντόνου
βίας, οὐδὲν γραμματίον εὐρέθη φέρον τὴν
ὑπογραφήν αὐτοῦ... Μόνον παρετηρήσατε
μίαν παράδοξον σύμπτωσιν;... Ἀδριανὸς
Βερνιέ... ἀρχικά: Α. Β., καὶ τὸ ἐγχειρί-
διον ἔφερε σημεῖα Α. Β. Δὲν ἐχρειάσθη
λοιπὸν περισσώτερον, ὅπως ἐπὶ στιγμὴν
πλανηθῆ ἡ δικαιοσύνη, καὶ ἄνευ τῆς ὁμο-
λογίας τοῦ κ. Ἀνδρέα Βαροδᾶ...

— Ἀλλ' ἀφοῦ ὁ Βαροδᾶς εἶνε ἄθωος!

Οἱ δύο ἄνδρες παρετήρησαν ἀλλήλους.

Ὁ κ. Πολλέ κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλ-
μούς.

Ὁ Λαμπλὲν ἔκαμε κίνημα ἐκπλήξεως
Ἄλλ' οἰαδῆποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ σκέ-
ψις, ἥτις εἶχεν ἐξαίφνης διέλθει διὰ τοῦ
νοῦς αὐτῶν, δὲν ἀπεφασίζον. νὰ ὁμιλή-
σωσιν.

Ὁ κ. Πολλέ ἐξέβαλε βαθὺν στεναγ-
μόν, εἶτα δ' εἶπεν:

— Τέλος πάντων ἀπήντησα εἰς τὴν
κυρίαν ἐρώτησιν ὑμῶν. Οὐδεμία σχέσις γυ-
ναικὸς ὑπάρχει ἐν τῷ παρόντι βίῳ τοῦ φί-
λου μου Βαροδᾶ. Ἄν δὲν ἔχετε πλέον ἀ-
νάγκην ἐμοῦ, εἶνε ἀργὰ καὶ κατοικῶ πολὺ
μακρὰν.

— Ἀγαπητὴ κύριε, ἐπανέλαβεν ὁ Λαμ-
πλὲν, ἐνόμισα ὅτι πρᾶττω καλῶς ζητῶν
παρ' ὑμῶν τὴν πληροφορίαν ταύτην...
Ἄν ἐπλανήθην, μὴ ὀργίζεσθε κατ' ἐμοῦ.
Εἶμαι εἰς τὴν διαθέσιν σας.

— Καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ κ. Πολλέ, σὰς
καθικετεύω νὰ μὴ θεωρήσετε ἑαυτὸν προσ-
βεβλημένον... Ἰσως δὲν σας ἀπήντησα
εἰλικρινῶς—τὸ ὁμολογῶ. Ἄλλ' ἐννοεῖτε...
φοβοῦμαι... δύναμαι ν' ἀπατηθῶ...

Ὁ Λαμπλὲν ἔλαβε τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

— Εἶσθε ἀγαθὸς ἄνθρωπος... καὶ ὅταν
λάβετε ἀνάγκην ἐμοῦ, θὰ μὲ ἐπανεύρετε.

Ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλοις μετ' ἐμφαν-
τικῆς ζωηρότητος, τοῦθ' ὅπερ ἦτο ἐκδή-
λωσις εὐγνωμοσύνης μὲν ἐκ μέρους τοῦ κ.
Πολλέ, βαθεῖος δὲ ἐνδιαφέροντος ἐκ μέρους
τοῦ δημοσιογράφου.

Ὁ κ. Πολλέ ἀνέβη εἰς τὴν ἀμάξαν καὶ
ἔδωκε τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ, εἰς Πασσού.

Ὁ Λαμπλὲν ἔμεινεν ἐν τῷ καφεῖῳ λέ-
γων καθ' ἑαυτόν:

— Α. Β!... καὶ ὁ Ἀνδρέας Βαροδᾶς

εἶνε ἀθῶος. Ἄλλ' αὐτὸ ἔχει ἀνάγκη μελέτης.

Γ'

Ἐπιστρέφων εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὁ κ. Πολλὲ εὖρε κλήσιν ἵνα ἐμφανισθῇ τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν ἐνδεκάτην τῆς πρωίας, ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ.

Κατ' ἀρχὰς τὸ πρῶμα τὸν ἐφόβισε. Τί θὰ ἔλεγε; Τί θ' ἀπῆντα εἰς ἀνάκρισιν ἐπίσημον; Τὴν καθάρην καὶ ἀπλὴν ἀλήθειαν; Ἄλλὰ δὲν τὸν παρεκάλει ὁ Βαροδᾶς νὰ σιγήσῃ; Καὶ δὲν ἐχώρει ἀμφιβολία ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς παρακλήσεως ταύτης. Ὁ Βαροδᾶς ἐγνώριζε τί ὁ φίλος τοῦ ἡξίου ν' ἀποδείξῃ, ὅτι δηλαδὴ ἀμφότεροι, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐγκλήματος, εἶχον διέλθει τὴν ἐσπέραν ὁμοῦ. Αὐτὸ τοῦτο λοιπὸν τὸν καθικέτευε νὰ ἀποκρύψῃ.

Καὶ νὰ ψευσθῇ — ἢ τοῦλάχιστον ν' ἀπόσχῃ τοῦ νὰ καταστήσῃ γνωστὴν τὴν ἀλήθειαν — ἦτο ὡς νὰ καθίστατο συνένοχος τῆς καθιέρξεως, τίς οἶδε; Ἰσως καὶ τῆς καταδίκης τοῦ Βαροδᾶ. Καθὼς ἐπίσης καὶ τὸ νὰ ὁμιλήσῃ ἦτο παράβασις τοῦ κανόνος τῆς τυφλῆς ὑπακοῆς, ἣτις εἶνε ὁ πρῶτος ὅρος τῆς φιλίας.

Παντοσεῖδη ἐπιχειρήματα ἀντιφάσκοντα πρὸς ἀλλήλα, καὶ συντόμως εἰπεῖν, ἠθικαὶ ἀντιθέσεις, συνεκρούοντο ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ κ. Πολλέ. Συνειδημένος νὰ προβαίῃ εἰς πάντα μετὰ ταξέως, ν' ἀκολουθῇ τὰς αὐστηρὰς τῆς λογικῆς ἀρχάς, ἔχανε τὸν νοῦν ἐν τῇ διαλεκτικῇ ταύτῃ, ἔθθα πᾶσα λύσις, μόλις εὐρεθεῖσα, ἀμέσως κατεπολεμεῖτο.

Ἄν ἐλάμβανε μέσον τινὰ ὄρον! νὰ μὴ ὑπάγῃ εἰς τὴν ληρηθεῖσαν πρόσκλησιν. Ἐνταῦθα ὁμως παρενέβαιναν ὁ ἀνεξάλειπτος χαρακτήρ τοῦ πρώην δημοσίου λειτουργοῦ τοῦ σεβομένου πᾶσαν ἱεραρχίαν καὶ μάλιστα τὴν δικαιοσύνην. Τοῦτο θὰ ἦτο πρᾶξις ἀσεβῆς, ἢν ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἀνικανὸν νὰ διαπράξῃ.

Καὶ τότε αἱ ἀγωνίαι ἐπανελαμβάνοντο μετὰ πλείονος ἐντάσεως.

Ἡ νύξ παρήρχετο καὶ δὲν ἀπεφάσιζε νὰ κατακλιθῇ.

Εἶχε πυρετόν· ἐκάθισε πρὸ τοῦ γραφείου καὶ τὴν κεφαλὴν κρατῶν διὰ τῶν χειρῶν ἠρώτα ἑαυτὸν, ἀκαταπαύτως ἀνακαλῶν τοὺς αὐτοὺς συλλογισμούς, οἵτινες ἐκάλπαζον ἐν τῷ κρανίῳ του ὡς ζῶα ἐζευγμένα, καὶ ἕκαστον τῶν ὁποίων ἤθελε βαδίσῃ κατὰ διάφορον διεύθυνσιν.

Ἐξαίφνης οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ προσηλωθῆσαν ἐπὶ τῆς φωτογραφίας τοῦ Βαροδᾶ, ἢν εἶχε ρίψῃ ἐπὶ τοῦ γραφείου του, μετὰ τὴν τελευταίαν ἔρευναν ἐν τοῖς γραφείοις τῶν λεωφορείων. Ἐβυθίσθη εἰς τὴν θεωρίαν αὐτῆς, κατεχόμενος οὐκ οἶδα ὑπὸ τίνος ἀορίστου ιδέας, ἣτις δὲν κατωρθοῦτο νὰ ἐξακριβωθῇ ἐν αὐτῷ.

Ἡ εἰκὼν αὕτη ἀνῆρχετο εἰς δεκάδα ἐτῶν. Ἦδη, ὡς ἐκ τῆς νεότητός του, ὁ Βαροδᾶς ἔφερον ὀλόκληρον τὴν γενειάδα αὐτοῦ· μόνον ἕνεκα τελευταίας τινὸς φιλο-

τιμίας, ἢν ὕστερον εἶχε παραιτήσῃ, ἐχώριζε, δι' ἀσυνειδήτου τῶν δακτύλων ὀλισθήσεως, τὴν γενειάδα ταύτην εἰς δύο μακρὰς γλωχίνας, ὧν ἡ ἀπομάκρυνσις ἄφινε νὰ διακρίνηται ὁ πώγων, στρογγύλος καὶ λίαν ζωηρός.

Τὸ ἰδιαίτερον τοῦτο χαρακτηριστικὸν προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ κ. Πολλέ, ὅστις βαθμηδὸν μετ' ἀνεξηγήτου περιεργείας ἐξήταξε λεπτομερῶς πᾶν μέρος τοῦ προσώπου.

Ἐκεῖνο τὸ ὑψηλὸν μέτωπον, τὸ λίαν ὑπόκυρτον, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκεῖνοι μετὰ τὰς δασείας ὄφρυς, αἱ σιαγόνες ἐκεῖναι, αἱ ὀλίγον εὐρεταί! Παρετήρησε πάντα ταῦτα ὡς εἰ τὸν εἶχεν ἴδῃ κατὰ πρώτην φοράν.

Καὶ ἰδοὺ ἐν ὄνομα — σχεδὸν ἐλησημονημένον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην — ἐφθασεν εἰς τὰ χεῖλη ὡς ψιθυρός.

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἦτο τὸ τοῦ Ἀδριανοῦ Βερνιέ. Ναι, οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες ὁμοιάζον πρὸς ἀλλήλους, τὸ πρῶμα ἦτο αὐταπόδεικτον. Ὑπὸ τὴν κόπωση τῶν χαρακτήρων τοῦ πενηκονταετοῦς ἐπανέυρισκε τὸ ἀγένειον πρόσωπον τοῦ νεανίου. Κλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπανεβλέπε τὸν φιλήδονον, δν ἐπιμόμως εἶχε πρὸ μικροῦ παρατηρήσει· ἐζήτηε νὰ προσηλώσῃ ἐν τῇ φαντασίᾳ του τὸ σχέδιον τῆς μορφῆς ἐκείνης, ἢν νοερῶς παρέβαλλε πρὸς τὴν τοῦ Βαροδᾶ.

Τί ἀνοησία!... Λεπτομερῶς ἐξεταζόμεναι αἱ δύο αὐταὶ φυσιογνωμίαι εὐρίσκοντο ἀνόμοιαι. Αἱ εἰδικαὶ ὁμοιότητες δὲν ὑπῆρχον· μόλις ἐν τῷ συνόλῳ ὑπῆρχε ποιά τις ταυτότης. Ὑφος οἰκογενειακόν, ὡς λέγουσιν.

Ὁ κ. Πολλὲ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους ἀπωθῶν μακρὰν τὴν ἀπίθανον ἰδέαν, ἣτις εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὸ πνεῦμά του. Τί εἶνε ἐν τούτοις ἡ προκατάληψις!...

Εἶτα ἐπανῆρχετο εἰς τὴν συγκριτικὴν αὐτοῦ μελέτην· ἂν ὁ Βαροδᾶς εἶχε κανὲν μυστικόν, μ' ὅλα ταῦτα!

Ἄν γυνὴ τις ἦτο πάλιν ἀναμειγμένη ἐν τῷ βίῳ του! Γυνή... Ὁ Λαμπλὲν ἐβεβαίοντο ὅτι εἶχε παρατηρηθῇ μία κατὰ τὴν νύκτα μάλιστα, καθ' ἣν διεπράχθη τὸ ἐγκλήμα... Γυνὴ φέρουσα κόσμον χοροῦ... ἐσθῆτα λευκόφαιον, πεποικιλμένην διὰ πτηνῶν.

Κραυγὴ ἐξέφυγε τοῦ στήθους του. Τὰς λέξεις ταύτας, πεποικιλμένην διὰ πτηνῶν, τὰς εἶχεν ἀκούσει προφερομένας, μόλις πρὸ τινῶν ὄρων. Ὑπὸ τίνος; Ποῦ; Ἐ! διάβολε, εἰς τὸ καφεῖον... ἔλεγεν· ἡ μήτηρ ἔφερον ἐσθῆτα λευκόφαιον... πεποικιλμένην διὰ... Καὶ ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ἡ ὠραία κυρία Βερνιέ... καὶ ὁ Βαροδᾶς εἶχεν ἀγαπήσῃ τὴν κυρίαν Βερνιέ!...

Ἐξαίφνης ὁ κ. Πολλὲ ἠγέροθη καὶ ἔδραμεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, οὐ τινος ἀνοιξε βιαίως τὰ συρτάρια. Φάκελλος εὐρέθη ὑπὸ τὴν χεῖρά του, φάκελλος ἐσφραγισμένος δι' ἰσπανικοῦ κηροῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ φακέλλου τούτου ἦσαν γεγραμμένα τὰ ἐξῆς: «Ν' ἀναγνωσθῇ, ὅταν θὰ ἔχω ἀποθάνῃ.»

Ἐν αὐτῷ περιείχετο ὅλον τὸ μυστή-

ριον καὶ ὁ κ. Πολλὲ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς σφραγίδος.

Ἄλλὰ τῷ ἐφάνη ὅτι ἤγγιζε σίδηρον πεπυρακτωμένον. Αὐτός! ὁ ἀρχαῖος δημοσίος λειτουργός! νὰ παραβιάσῃ παρακαταθήκην, ἐγχειρισθεῖσαν εἰς περιστάσεις καὶ ὑπὸ ὄρους ὅλως ἰδιαίτερους!...

Ὅλον τὸ αἷμα αὐτοῦ, ὡς τιμίου ἀνθρώπου, συνέρρευσε εἰς τὴν καρδίαν του, μετὰ μεγίστης αἰσχύνης ὅτι συνέλαβε μάλιστα, ἔστω καὶ ἐπὶ στιγμὴν, τὴν σκέψιν ταύτην. Καὶ ὁμως, καὶ ἐδῶ ἀκόμη τρομερὰ ἀντίφασσις. Τὸ καθήκον αὐτοῦ ὡς φίλου δὲν ἦτο νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν Βαροδᾶν καὶ παρὰ τὴν θέλησιν αὐτοῦ ἀκόμη!... Ἐκεῖ εὐρίσκοντο βεβαίως τὰ στοιχεῖα τῆς ὑπερασπίσεως ταύτης, ἡ σωτηρία ἀναμφιβόλως. Καὶ ἐν τούτοις, δὲν εἶχεν ἴσως τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτῶν!...

Ὅχι, ἑκατοντάκις ὄχι! παρὰ πάντα τὰ σοφίσματα ἢ ὑπὸ τοῦ φίλου δοθεῖσα διαταγή — νὰ μὴ ἀνοίξῃ τὸν φάκελλον παρὰ μόνον μετὰ τὸν θάνατόν του — ἦτο ρητὴ, ἀναμφισβήτητος. Αἱ λέξεις αὗται ἐπανελαμβάνοντο ἐν εἰδει ἐπφοῦ. Τὸ νὰ προβῇ δὲ εἰς τὴν ἀποσφραγίσιν τοῦ φακέλλου ἐκείνου, ἦτο ὡσεὶ διέπραττε κατὰχρησιν ἐμπιστοσύνης.

Ὁ δυστυχῆς ἠσθάνετο δάκρυα ἀνέβλυζον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Τὸ ν' ἀποσφραγίσῃ τὸν φάκελλον ἢ ν' ἀπόσχῃ τούτου, τὸ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν στοργὴν ἢ εἰς τὴν ὑποχρέωσιν, εἰς ἣν εἶχε συγκατατεθῇ, ἀπῆτον ἴσον ἠρωισμόν. Τὸ καθήκον ὑπερίσχυσε, βοηθούμενον ὑπὸ τῆς ἐπαγγελματικῆς ἐξέως. Ἀπέριψε τὸν φάκελλον ἐντὸς τοῦ συρταρίου, ὅπερ ἐπανεκλείσε καὶ ἐκλείδωσε, καὶ βιαίως μάλιστα...

Τὴν πρωτὰν διηυθύνθη πρὸς τὸ δικαστήριον, ἀγνοῶν τί ἤθελε πράξει, τί ἤθελεν ἀπαντήσῃ, ὀλίγον ἡρεμώτερος, ἄλλως τε, ἂν καὶ πάντοτε ἀναποφάσιτος.

Ἐπὶ τέλους εἶχεν εἶπη καθ' ἑαυτόν:

— Εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος καὶ ὅ,τι θὰ πράξω εἶνε καλῶς πεπραγμένον.

Ὑπεχρεούτο, δηλαδὴ, εἰς τὸ νὰ συμμορφωθῇ μετὰ τὰς περιστάσεις.

Ἀφικόμενος εἰς τὸ δικαστήριον, ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν εἰς τὸ δωματίον τοῦ ἀνακριτοῦ· ἐνεχείρισεν εἰς τὸν κλητῆρα τὴν κλήσιν αὐτοῦ καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ θρανίου, πρόθυμος νὰ περιμείνῃ μεθ' ὑπομονῆς.

Βαθμηδὸν ἀφικνοῦντο ἄλλοι μάρτυρες, προσκληθέντες ὡς αὐτός. Ὁ οἰκοφύλαξ τῆς οἰκίας τοῦ τοκογλύφου, εἶτα δ' οἱ γείτονες ἐκεῖνοι, οἵτινες εἶχον συναντήσῃ τὸν δολοφόνον εἰς τὴν κλίμακα.

Πρὸς τούτοις, δύο ἄνδρες κομφότατοι, ἑ εἰς εἰκοσιπέντε, ὁ δ' ἕτερος πενήκοντα ἐτῶν, οἵτινες ἀφίκοντο ὁμοῦ καὶ ἐφαίνοντο λίαν ἐκπεπληγμένοι, ἠγανακτημένοι μάλιστα, διότι δὲν τοὺς ἐδέχοντο ἀμέσως.

— Τοῦτο εἶνε πολὺ δυσάρεστον! εἶπεν ὁ εἰς.

— Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, εἶπεν ὁ ἄλλος γελῶν σαρκαστικῶς, ἂν ἐδολοφόνουν

πάντας τούς δανειστάς μου, θά ἦναγκαζόμην νά διέλθω ὅλην μου τήν ζωὴν ἐδῶ πέρα!

Οὗτοι ἦσαν ὀφειλέται τοῦ Καρυβέρ.

Οἱ δ' ἄλλοι συνδιελέγοντο χαμηλοφώνως, ἀδιάφοροι. Εἶχον ἤδη καταθέσει ὅ,τι εἶχον νά εἰπωσι. Διὰ τί νά τούς ἐνοχλήσωσι πάλιν;

— Πές μου, μπαμπᾶ, ἠρώτα νεανίς τις, εἶσαι βέβαιος ὅτι θά τὸν ἀναγνωρίσης;

— Μέσα σέ χίλιους, νά μοῦ κόψουν τὸ κεφάλι, ἂν δὲν τὸν εὕρω! Ἀπεκρίνατο ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἐφαίνετο λίαν ὑπερηφάνος διὰ τὴν σπουδαιότητα τῆς καταθέσεώς του.

Ἐκάλεσαν τούς μάρτυρας τούτους καὶ τὸν οἰκοφύλακα.

Εἰσῆλθον.

Ὁ κ. Πολλέ παρετήρει τὴν θύραν, ἥτις ἐκλείσθη κατόπιν αὐτῶν. Οὕτω, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἀπεφάσιζον περὶ τῆς τύχης τοῦ Βαροδᾶ.

Ἐγίνετο ἡ ἀντιπαράστασις.

Τί ἔμελλον ν' ἀποκοιθῶσιν;

Ἐν τούτοις, δὲν ἠδύναντο νά βεβαιώσωσιν ὅτι εἶδον τὸν Βαροδᾶν περὶ τὴν δεκάτην ὥραν εἰς τὴν κλίμακα τῆς ὁδοῦ Ἀγίας Ἀννης! Ἐξ ἄπαντος, χάρις εἰς αὐτούς, ἔδει νά ἐπιβληθῇ ἡ ἀμφιβολία εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἔστω καὶ παρὰ πᾶσαν ὁμολογίαν, ἂν ἀνεφάνουν:

— Δὲν εἶνε αὐτός!

Ἡμίσεια ὥρα παρήλθεν ἀκόμη.

Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἐξῆλθον κατακόκκινοι, ἐξηρητισμένοι.

— Ἐγὼ σοῦ λέγω, μπαμπᾶ, ὅτι ἦτο πολὺ νεώτερος!

— Καὶ ἐγώ, κόρη μου, βεβαιῶ ὅτι εἶσαι ἀνόητος, καὶ ὅτι εἶνε πολὺ ἀπρεπὲς νά βγάζης ψεύτη τὸν πατέρα σου!

— Ἀλλά, σύ, μαμᾶ!

— Λαβετε τὴν καλωσύνην ν' ἀποσυρθῆτε, εἶπεν ὁ κλητῆρ, ὅστις ἐκάλεσε. . . τὸν κ. Πολλέ.

Οἱ δύο ὀφειλέται τοῦ Καρυβέρ ἀνωρθώθησαν καὶ ἐπλησίασαν τὸν κλητῆρα. Τῇ ἀληθείᾳ, ἦτο ἀνυπόφορον. Δὲν ἠδύναντο νά περιμεινώσι περισσότερον χρόνον. . .

Ὁ φύλαξ, ἤρμος λίαν, ἀνέφξε τὴν θύραν καὶ εἰσήγαγε τὸν κ. Πολλέ.

Ἦτο ὁ αὐτὸς δικαστής, ὅστις εἶχε προβαῖ εἰς τὴν πρώτην ἀνάκρισιν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Βαροδᾶ.

Ἐράνη κατ' ἄρχας λίαν ἀπησχολημένος εἰς τὸ νά λαμβάνη σημειώσεις, ἔχων τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τῶν ἐγγράφων του· εἶτα δ' ἐξάκρην ὡσεὶ βροχῶδως ἀντελήφθη ὅτι μάρτυς τις εἶχεν εἰσχωρῆ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀνηγέρθη ζητῶν συγγνώμην καὶ παρετήρησε τὸ κλητῆριον ἔγγραφον.

— Ἄ! ὁ κ. Πολλέ. . . ἀρχαῖος συμβολαιογράφος, δὲν ἔχει οὕτω; Εὐαρεστήθητε νά μοῦ εἴπητε τὴν ἡλικίαν, τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν ὑμῶν. Πολὺ καλὰ! . . . Ἐλθόν ἤδη τὴν τιμὴν νά σᾶς ἴδω, δὲν εἶν' ἀληθές;

— Μάλιστα, κύριε, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου μου Βαροδᾶ.

— Τρόντι. . . ἐνθυμοῦμαι. . . Ἦλθατε μόνος, αὐθόρμητος. . . Ἰνα παρῶσχητε μίαν κληρονομίαν. . . Ποῖαν; Δὲν ἐνθυμοῦμαι. Ὁ μὲ συγχωρήσετε διὰ τοῦτο· τόσαι ἀσχολίαι!

Εἶχε καὶ οὗτος, ὡς πάντες οἱ δικασταί, τὴν ἐπιτηδειότητα, δηλαδὴ νά φαίνεται πάντοτε ἀποδίδων ὅπως δευτερεύουσιν σπουδαιότητα εἰς ὅ,τι ἤκουεν. Ὁ κ. Πολλέ ὀλίγου δεῖν συνελαχθέντο. Ἄν ἀληθῶς ὁ δικαστής δὲν ἐνεθυμεῖτο τὰς διαβεβαιώσεις του, ἦτο ἀκόμη καιρὸς νά τὰς μετριάσῃ, νά βαδίσῃ διὰ πλαγίας ὁδοῦ τέλος.

— Εἶχον ἔλθει πράγματι, ἵνα σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι ἡ ἐνοχὴ τοῦ κ. Βαροδᾶ ἦτο ἀπίθανος ὑπ' ὅλας τὰς ἐπόψεις.

[Ἐπειτα συνέχισα].

T.

A. S. ΠΟΥΣΚΙΝ

Η ΒΟΛΗ

ἀιτήρημα

A'

Εἶμεθα ἐστρατοπεδευμένοι εἰς τὸ χωρίον***. Ὁ βίος τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐν τῷ στρατοπέδῳ εἶνε γνωστός. Τὴν πρωτὰν θεωρία, γυμνάσιον, γεῦμα παρὰ τῷ διοικητῇ τοῦ συντάγματος, ἢ ἐν ἰουδαϊκῷ πανδοχείῳ· τὴν ἐσπέραν πόντισι καὶ χαρτοπαίγιον. Ἐν τῷ χωρίῳ***, οὐδεμία ὑπῆρχεν ἀνοικτὴ οἰκία, οὐδεμία νύμφη· συνηθροίζομεθα πότε εἰς τοῦ ἑνός, πότε εἰς τοῦ ἄλλου, ὅπου, ἐκτὸς τῶν συναδέλφων οὐδένα ἄλλον ἐβλέπομεν.

Εἰς μόνον ἄνθρωπος, μὴ ἀνήκων εἰς τὸ στρατεύμα, μετεῖχε τῆς συναναστροφῆς μας. Ἦτο ἡλικίας τριάκοντα καὶ πέντε περίπου ἐτῶν, καὶ ἐθεωροῦμεν αὐτὸν γέροντα. Ἦ πεῖρα ἔδιδεν αὐτῷ ἀπέναντι ἡμῶν μεγάλην ὑπεροχὴν· πρὸς τούτους δὲ ἡ συνήθεια αὐτῷ σκυθρωπότης, τὸ ἀπότομον τοῦ χαρακτῆρος καὶ ἡ κακὴ του γλῶσσα εἶχον ἰσχυρὰν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ ἡμῶν πνεύματος.

Μυστήριόν τι περιεκάλυπτε τὸν βίον του· ἐρχίετο ῥῶσος, εἶχεν ὅμως ξενικὸν ὄνομα. Ὑπηρέτητέ ποτε εἰς τὸ σῶμα τῶν οὐσάρων καὶ μάλιστα ἐπιτυχῶς· οὐδεὶς ἐγνωρίζε τὰ αἷτια τὰ προκαλέσαντα τὴν πρῶτην αἰτίαν του καὶ τὸν σκοπὸν τῆς εἰς τὸ πτωχὸν τοῦτο χωρίον διαμονῆς του, ἐν ᾧ ἐβίον οὗτος ἐν στερόσει, συγχρόνως δὲ καὶ ἐν ἀσπείᾳ· ἐξήρχετο πάντοτε πεζῇ, φερῶν τετριμμένον μαῦρον σουρτουκόν, καὶ παρέθετε γεύματα εἰς ἅπαντας τούς ἀξιωματικούς τοῦ συντάγματος.

Ἀληθῶς, τὸ γεῦμά του συνίστατο ἐκ δύο ἢ τριῶν εἰδῶν καὶ ἠτοιμάζετο παρ' ἀρχαίου τινός στρατιώτου· ἐν συντόμῳ, ὁ κωμακνίτης ἔρρεε ποταμηδόν.

Οὐδεὶς ἐγνωρίζεν ὅποιον τις ἦτο ἡ περι-

ουσία του, ποῖα ἦσαν τὰ εἰσοδήματά του, καὶ οὐδεὶς ἐτόλμα ποτὲ νά ἐρωτήσῃ αὐτὸν περὶ τούτου.

Εἶχε βιβλία, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στρατιωτικὰ καὶ μυθιστορήματα, ἄτινα προθύμως ἔδιδεν εἰς τὸν αἰτοῦντα, χωρὶς νά φροντίζῃ περὶ τῆς ἐπιστροφῆς των· διὰ τοῦτο ὅμως οὐδέποτε καὶ αὐτὸς ἐπέστρεφεν εἰς τὸν κύριόν του βιβλίον, ὅπερ περιήρχετο εἰς τὰς χεῖράς του.

Ἦ κυριωτέρα γύμνασις αὐτοῦ συνίστατο εἰς τὴν σκοπευτικὴν διὰ πιστολίου. Οἱ τοῖχοι τοῦ δωματίου του ἦσαν ἅπαντες διάτρυτοι ἐκ σφαιρῶν, ἅπαντες τρυπημένοι ὡς μελίκερον. Πλουσία συλλογὴ πιστολίων ἦτο ἡ μόνη πολυτέλεια ἐν τῇ πτωχῇ καλύβῃ, ἐν ἣ κατοικεῖ.

Ἦ τέχνη, εἰς ἣν εἶχε φθάσει, ἦτο ἀπίστευτος, καὶ, ἂν ποτε ἐζήτησε νά σκοπεύσῃ μῆλον ἐπὶ τοῦ πιλικίου τινός, οὐδεὶς ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀμφέβαλλε, προθύμως προτείνων τὴν κεφαλὴν του.

Αἱ μεταξύ μας συνδιαλέξεις συχνάκις ἀπέβλεπον εἰς μονομαχίας· ὁ Σύλβιος (τοιοῦτον εἶχεν ὄνομα) οὐδέποτε ἐλάμβανεν εἰς ταύτας μέρος· Ὁσάκις ἠρώτων αὐτὸν ἂν ἐμονομάχησέ ποτε μετὰ τινός, ἀπεκρίνετο ξηρῶς ὅτι εἶχε μονομαχήσει, ἀλλ' ὅτι δὲν ἀναφέρει λεπτομερείας· προδήλως δὲ τοιαῦται ἐρωτήσεις δυσηρέστου αὐτόν.

Ἦπεθέτομεν ὅτι τὴν συνείδησιν αὐτοῦ ἐβάρυνεν ἴσως δυστυχῆς τι θῦμα τῆς φοικώδους τέχνης του. Ἀλλ' ἐντοσοῦτῳ οὐδεὶς ἐσκέφθη νά ὑποπεύσῃ ποτὲ ἐν αὐτῷ παρεμφερές τι αἰσθημα πρὸς τὴν δειλίαν.

Ἦπάρχουσιν ἄνθρωποι, τὸ ἐξωτερικὸν τῶν ὁποίων, ἀρκεῖ ν' ἀπομακρύνῃ παρομοίας ὑποψίας.

Περίστασις τις ἀτυχῆς ἐξέπληξεν ἅπαντας ἡμᾶς.

Ἦμέραν τινά, περὶ τούς δέκα ἀξιωματικούς, ἐγευματίζομεν παρὰ τῷ Συλβίῳ. Ἐπίνομεν ὡς συνήθως, δηλαδὴ πάρα πολὺ μετὰ τὸ γεῦμα προσεπαθήσαμεν νά πείσωμεν τὸν οἰκοδεσπότην νά ἀρχίσῃ τὸ μπάγκο.

Ἐπὶ πολὺ ἠρνεῖτο νά συγκατατεθῇ, διότι οὐδέποτε σχεδὸν ἐπαίζεν· ἐπὶ τέλους διέταξε νά δώσωσι τὰ χαρτιά, ἔχυσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἡμίσειαν ἑκατοντάδα χρυσῶν νομισμάτων καὶ ἤρξατο νά κόπτῃ.

Ἦμεῖς περιστοιχίσσαμεν αὐτὸν καὶ τὸ παιγνίδιον ἤρχισεν. Ὁ Σύλβιος ἐσυνήθισε νά τρηθῇ κατὰ τὸ παιγνίδιον ἄκραν σιγὴν, οὐδέποτε ἐφιλονεῖκει, οὔτε ἐσχολιάζεν.

Ἄν ἔχανε ὁ προτείνων, οὗτος, ἡ ἐπλήρωσε τὸ ὑπόλοιπον, ἡ ἐσημείου τὸ περιπλέον ποσόν. Ἦμεῖς τὸ ἠξέυραμεν πλέον καὶ δὲν τὸν ἐμποδίζαμεν νά κάμῃ ὅπως θέλει.

Μεταξὺ μας ὅμως, εὐρίσκετο ἀξιωματικός τις ἐσχάτως μετατεθείς εἰς τὸ σύνταγμα μας. Οὗτος παίζων μεθ' ἡμῶν καὶ ἀφηρημένος, ἀπέσθεσεν ἀριθμούς τινάς.

Ὁ Σύλβιος ἔλαβε κιμωλίαν καὶ ἐξίσωσε τὸν λογαριασμόν, κατὰ τὴν συνθήειάν του.

Ὁ ἀξιωματικός, νομίζων ὅτι ἔκαμε λάθος, ἐζήτησεν ἐξηγήσεις· Ὁ Σύλβιος

σιωπῶν ἐξηκολούθησε νὰ σημειοῖ. Ὁ ἀξιωματικὸς ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του, ἔλαβε ψήκτραν καὶ ἀπέσβεσεν ἐκεῖνο, ὅπερ ἐνόμιζε ματαίως γραφέν.

Ὁ Σύλβιος ἔλαβε κιωλίαν καὶ ἔγραψεν αὐτὸ ἐκ νέου. Ὁ ἀξιωματικὸς, ἐξημμένος ἐκ τοῦ οἴνου, τοῦ παιγνιδίου καὶ τοῦ γέλωτος τῶν συναδέλφων, ἐθεώρησεν ἑαυτὸν δεινῶς προσβληθέντα καὶ ἐν τῇ ματιᾷ του, ἤρπασεν ἐκ τῆς τραπέζης χαλκινὸν κηροστάτην καὶ ἐσπρονδόνισεν αὐτὸν κατὰ τοῦ Συλβίου, ὅστις μόλις ἠδυνήθη νὰ ἀποφύγῃ τὸ κτύπημα.

Ἡμεῖς ἐταράχθημεν. Ὁ Σύλβιος ἠγέρθη, ἐγένετο κάτωχος ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ μετὰ σπυθηροβολούντων ὀφθαλμῶν εἶπε:

— Κύριε, εὐαρεστήθητε νὰ ἐξέλθητε, καὶ δοξάσατε τὸν Θεόν, διότι τοῦτο συνέβη ἐν τῇ οἰκίᾳ μου.

Ἡμεῖς οὐδεμίαν εἶχομεν ἀμφιβολίαν περὶ τῶν συνεπειῶν καὶ ἐθεωροῦμεν ἤδη τὸν νέον συνάδελρόν μας φρονεμένον. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐξῆλθεν εἰπὼν, ὅτι εἶνε πρόθυμος νὰ δώτῃ οἰανδήποτε ἱκανοποίησιν, ἢν ἤθελεν ἀπαιτήσῃ ὁ κύριος τραπεζάρχης. Τὰ παιγνιδία ἐξηκολούθησεν ἐπὶ τινὰ ἀκόμη λεπτά, ἀλλὰ, αἰσθανόμενοι ὅτι ὁ οἰκοδεσπότης, πᾶν ἄλλο ἢ τὰ χαρτὰ εἶχε κατὰ νοῦν, ἀπήλθομεν ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ ἐπορεύθημεν εἰς τὰ οἰκήματά μας, συνδιαλεγόμενοι περὶ τῶν προσεχῶν διακοπῶν.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν κατὰ τὰ γυμνάσια, ἠρωτώμεν ἤδη ἂν ἔζη ἔτι ὁ δυστυχὴς ὑπολοχαγός, ὅτε αὐτὸς οὗτος ἀνεφάνη μετὰξὺ ἡμῶν.

Τῷ ἀπετείναμεν τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν. Ἐκεῖνος ἀπάντησεν ὅτι οὐδεμίαν ἔτι εἶχεν εἶδησιν περὶ τοῦ Συλβίου. Τοῦτο μας ἐξέπληξεν.

Ἐπορεύθημεν παρὰ τῷ Συλβίῳ καὶ εὐρωμεν αὐτὸν εἰς τὴν αὐλήν, σκοπεύοντα ἐπὶ ἄσσου, καρφωμένου ἐπὶ τῆς πύλης, ὃν αἱ βαλαὶ ἐπετύγγανον ἀλλεπαλλήλοι.

Ἐδέχθη ἡμᾶς κατὰ τὸ σῆμα, οὐδὲ λέξιν ἀναφέρων περὶ τοῦ χθεσίου συμβάντος. Τρεῖς παρήλθον ἡμέραι καὶ ὁ ὑπολοχαγός ἔζη ἔτι.

Διηρωτώμεν μετ' ἀπορίας: μὴ ἄρα ὁ Σύλβιος δὲν θὰ μονομαχήσῃ; Ὁ Σύλβιος δὲν ἐμονομάχησεν: ἠρέσθη εἰς ἐλαφράς τινὰς ἐξηγήσεις καὶ συνεφιλιώθη.

Τοῦτο ἄκρως κατέρριψεν αὐτὸν εἰς τὴν γνώμην τῶν νεαρῶν ἀξιωματικῶν. Ἡ ἔλλειψις τόλμης ὀλιγώτερον παντὸς δύναται νὰ συγχωρηθῇ παρὰ τῶν νέων, οἵτινες συνήθως εἰς τὴν ἀνδρείαν διωρῶσι τὴν ὑπεροχὴν τῶν ἀνθρωπίνων προτερημάτων καὶ τὴν συγγνώμην παντοίων ἐλαττωμάτων. Ἐντούτοις προϊόντος τοῦ χρόνου τὰ πάντα περιήλθον εἰς λήθην καὶ ὁ Σύλβιος ἀνέκτησεν ἐκ νέου τὴν προτέραν ἐπιρροὴν του.

Μόνος ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸν πλησιάσω. Ἐκ φύσεως ρωμαντικὸς ὢν, ἰσχυρότερον πάντων ἤμην συνδεδεμένος πρὸς τὸν ἀνθρωπὸν αὐτόν, οὕτινος ὁ βίος ἦτο αἰνίγμα καὶ ὃν ἐνόμιζον ἥρωα μυστηριώ-

δους τινὸς συμβάντος. Μετ' ἡγάπα, τοῦλάχιστον, μόνον ἐνώπιόν μου παρήτει τὴν συνήθη αὐτῷ ἀπότομον κακολογίαν του καὶ συνδιελέγετο περὶ διαφορῶν ἀντικειμένων μετ' ἀγχθότητος καὶ ἐκτάκτου χάριτος. Κατόπιν ὅμως τῆς ἀτυχῆς ἐκείνης ἐσπέρας, ἡ ἰδέα ὅτι ἡ τιμὴ αὐτοῦ ἐκηλιδῶθη, καὶ δὲν ἀπεπλύνθη, διότι δὲν τὸ ἠθέλησεν, ἡ ἰδέα αὕτη, δὲν μετ' ἐγκατέλειπε καὶ μ' ἐμπόδιζε νὰ φέρωμαι πρὸς αὐτὸν ὡς πρότερον. Ἠσχυρόμην νὰ τὸν ἀτενίσω. Ὁ Σύλβιος ἦτο ἀρκετὰ εὐφυῆς καὶ πεπειραμένος, ὥστε νὰ μὴ παρατηρήσῃ τοῦτο καὶ μαντεύσῃ τὴν αἰτίαν. Προδήλως τοῦτο ἐπίκραινεν αὐτόν: ἐγὼ τοῦλάχιστον, δις παρετήρησα τὸν πόθον τοῦ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐξηγήσεις πρὸς ἐμέ, ἀλλ' ἀπέφευγον τὰς περιστάσεις ταύτας καὶ ὁ Σύλβιος μετ' ἀπέφευγεν. Ἐκτοτε συννητώμεθα μόνον ἐνώπιον τῶν συναδέλφων καὶ οἱ πρῶν εἰλικρινεῖς συνομιλίαι μας διεκόπησαν.

Οἱ ἀφηρημένοι κάτοικοι τῆς πρωτεύουσας, δὲν ἔχουσι γνῶσιν περὶ πλείστων ἐντυπώσεων τοσοῦτον γνωστῶν εἰς τοὺς κατοίκους τῶν χωρίων ἢ κωμωπώλεων, ὡς λόγου χάριν, ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν κομίζεται ὁ ταχυδρομικὸς φάκελλος.

Κατὰ Τρίτην καὶ Παρασκευὴν τὸ γραφεῖον τοῦ συντάγματός μας ἦτο πεπληρωμένον ἀξιωματικῶν: οἱ μὲν ἀνέμενον χρήματα, οἱ δὲ γράμματα καὶ ἄλλοι ἐφημερίδος.

Οἱ φάκελλοι συνήθως ἀπεσφραγιζοντο ἀμέσως, ἀνεκοινοῦντο τὰ νέα, καὶ τὸ γραφεῖον παρουσίαζε τὴν ζωηροτέραν εἰκόνα.

Ὁ Σύλβιος, ἐλάμβανεν ἐπιστολάς μέσον τοῦ ἡμετέρου συντάγματος καὶ συνήθως παρίστατο εἰς τὴν διανομὴν τῶν ἐπιστολῶν.

Ἡμέραν τινὰ παρεδόθη αὐτῷ φάκελλος, ὃν ἀπεσφράγισε μετὰ μεγάλης προδήλως ἀνυπομονησίας. Κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, ἐσπινθήριζον οἱ ὀφθαλμοὶ του. Οἱ ἀξιωματικοί, ἀνησυχημένοι εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐπιστολῶν των, οὐδὲν παρετήρησαν.

— Κύριοι, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Σύλβιος: περιστασις ἀπαιτεῖ τὴν ἀμεσον ἀναχώρησίν μου: ἀναχωρῶ ἀπόψε: ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἀρνηθῆτε νὰ συγγευματίσωμεν δι' ὑστάτην φοράν. Ἀναμένω καὶ ὑμᾶς, ἐξηκολούθησεν ἀποταθεῖς πρὸς μετὰ σὰς ἀναμένω χωρὶς ἄλλο.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ἐξῆλθε μετὰ σπουδῆς, ἡμεῖς δὲ συμφωνήσαντες νὰ παρευρεθῶμεν εἰς τοῦ Συλβίου ἀπεχωρίσθημεν.

Ἦλθον παρὰ τῷ Συλβίῳ κατὰ τὴν ὠρισθεῖσαν ὥραν καὶ εὗρον ἐκεῖ ὀλόκληρον σχεδὸν τὸ σύνταγμα ἄπαντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ ἦσαν ἤδη διεσκευασμένα: ἔμενον μόνον οἱ γυμνοὶ καὶ ἐκ τῶν σφαιρῶν διάτρυτοι τοῖχοι.

Ἐτοποθετήθημεν παρὰ τὴν τραπέζαν: ὁ οἰκοδεσπότης ἦτο καθ' ὑπερβολὴν εὐθυμος καὶ ταχέως ἡ εὐθυμία του μετεδόθη εἰς ὅλους ἡμᾶς: τὰ πάματα ἐκρότουν ἀνά-

πᾶσαν στιγμὴν, τὰ κύπελα πλήρη ἀφρίζοντος οἴνου ἐσπινθήριζον ἀδιακόπως καὶ ἡμεῖς μετὰ μεγάλου ζήλου εὐχόμεθα εἰς τὸν ἀποδημοῦντα κατευόδιον καὶ πᾶν ἀγαθόν. Ἦτο ἤδη προκεχωρημένη ἡ ὄρα ὅταν ἠγέρθημεν τῆς τραπέζης. Ὅταν ἕκαστος ἀνελάμβανε τὸ πιλίκιον του πρὸς ἀναχώρησιν, ὁ Σύλβιος, ἀποχαιρετῶν ὅλους, μ' ἐκράτησε τῆς χειρὸς καὶ μ' ἐσταμάτησε καθ' ἣν στιγμὴν ἤμην ἔτοιμος νὰ ἐξέλθω. «Ἐχω ἀνάγκην νὰ σὰς ὀμιλήσω,» μοι εἶπε χαμηλοφώνως. Ἐμείνον.

Οἱ ξένοι ἀπήλθον: ἡμεῖς ἐμείναμεν μόνον, ἐκαθήσαμεν ἀπέναντι ἀλλήλων καὶ σιωπῶντες ἐκαπνίζομεν. Ὁ Σύλβιος ἦτο περίφροντις: οὐδ' ἴχνος ἀπέμεινε τῆς πασμάδους φειδρότητός του. Ἡ ζοφερὰ ὠχρότης, οἱ λαμπυρίζοντες ὀφθαλμοὶ καὶ ὁ πυκνὸς καπνὸς, ἐξερχόμενος τοῦ στόματός του, τῷ ἔδιδον ὄψιν πραγματικοῦ δαίμονος. Στιγμαί τινες παρήλθον καὶ ὁ Σύλβιος διέκοψε τὴν σιωπὴν.

— Ἴσως οὐδέποτε πλέον ἐπανιδώμεν ἀλλήλους, μοι εἶπε: πρὶν ἀποχωρισθῶμεν ἐπεθύμουν νὰ ἐξηγηθῶ μετ' ὑμῶν. Θὰ παρετήρησατε ὅτι ὀλίγον ἐνδιαφέρομαι περὶ τῆς γνώμης οἰουδήτινος, ἀλλὰ σὰς ἀγαπῶ καὶ αἰσθάνομαι ὅτι θὰ μοι ἦτο λίαν ἐπαχθὲς νὰ ἀφίσω εἰς τὸν νοῦν σας ἐντύπωσιν ἄδικον.

Ἐστη καὶ ἤρξατο πληρῶν τὴν κενωθεῖσαν πίπαν του. Ἐγὼ εἰπὼν μετὰ χαμηλωμένους ὀφθαλμούς.

— Θὰ σὰς ἐφάνη παραδοξόν, ἐξηκολούθησε, διότι δὲν ἀπῆτησα ἱκανοποίησιν παρὰ τοῦ οἰνοβαροῦς ἐκείνου τρελλοῦ P**. Πρέπει νὰ συμφωνήσητε ὅτι, ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέξω τὸ εἶδος τοῦ ὄπλου, ἡ ζωὴ του ἦτο εἰς χεῖράς μου, ἡ δὲ ἰδική μου σχεδὸν ἐκτὸς παντὸς κινδύνου. Ἦδυνάμην νὰ ἀποδώσω τὴν μετριοφροσύνην μου εἰς μόνην τὴν γενναιοφροσύνην, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ψευθῶ. Ἄν ἠδυνάμην νὰ τιμωρῆσω τὸν P**, χωρὶς νὰ ἐκθέσω καθ' ὀλοκληρίαν τὴν ζωὴν μου, οὐδέποτε θὰ τῷ συνεχώρουν.

Ἐθεώρουν τὸν Σύλβιον μετ' ἀπορίας. Τοιαύτη ὁμολογία μετὰ κατετάραξεν ἐντελῶς: ὁ Σύλβιος ἐξηκολούθησε:

— Τοῦτο ἀκριβῶς: δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐκθέσω εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν μου. Πρὸ ἑξ ἑτῶν ἔλαβον ράπισμα, καὶ ὁ ἐχθρὸς μου ζῆ ἀκόμη.

Ἡ περιέργειά μου λίαν ἐξηγέρθη.

— Δὲν ἐμονομαχήσατε μετ' αὐτοῦ; τὸν ἠρώτησα. Ἀναμφιβόλως αἱ περιστάσεις θὰ σὰς διεχώρισαν.

— Ἐμονομάχησα μετ' αὐτοῦ, ἀπεκρίθη ὁ Σύλβιος: ἰδοὺ δὲ καὶ τὸ τεκμήριον τῆς μονομαχίας μας.

Ὁ Σύλβιος ἠγέρθη καὶ ἐξήγαγεν ἐκ χαρτίνης θήκης ἐρυθροῦν πιλίκιον μετὰ χρυσοῦ θυσάνου μετὰ σειραδίου ἔθεσεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἔφερεν ὅπην προξενηθεῖσαν ὑπὸ βολῆς πιστολίου, ἕνα δάκτυλον ἀνωθεν τοῦ μετώπου.

— Γνωρίζετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Σύλβιος, ὅτι ὑπερήρησα εἰς τὸ *** σύνταγμα

τῶν οὐσάρων. Σὰς εἶνε γνωστὸς ὁ χαρακτῆρ μου· ἐσυνείβισα νὰ πρωτεύω, ἀλλ' ἐκ νεότητός μου τοῦτο ἦτο εἰς ἐμὲ πάθος. Εἰς τὸν καιρὸν μας ὁ παλληκαρισμὸς ἦτο τοῦ συρμού, καὶ ἐγὼ ἤμην ὁ πρῶτος εἰς τὸν στρατόν. Ἐκαυχώμεθα ἐπὶ μέθῃ ὑπερέβην εἰς τοῦτο τὸν περίφημον Βούρτοσφ. Αἱ μονομαχίαι εἰς τὸ σύνταγμα μας συνέβαινον κατὰ πᾶσαν στιγμὴν· ἐγὼ, ἡ μάρτυς θὰ ἤμην ἡ τὸ δρῶν πρόσωπον. Οἱ συναδελφοὶ μὲ ἐλάτρευον, οἱ δὲ ἀεχνῶς μεταλλάζόμενοι διοικηταὶ τοῦ σύνταγματος, μὲ ἐθεώρουν ὡς ἀναγκαῖον κακόν.

Ἡσυχῶς (ἡ ἀνησυχῶς) ἐνηυρυνόμην ἐπὶ τῇ δόξῃ μου, ὅτε διωρίσθη εἰς τὸ σύνταγμα μας νεανίας τις, γόνος πλουσίας καὶ ἐπιφανοῦς οἰκογενείας (δὲν θέλω νὰ εἶπω τὸ ὄνομά του). Οὐδέποτε συνήντησα εὐδαιμονέστερον τοῦ νέου τούτου! Φαντάσθητε νεότητα, σύνεσιν, ὠραιότητα, φρενητιώδη φαιδρότητα, περιφανεῖς ὄνομα, πλοῦτον ἀμέτρητον, ὅλα ταῦτα ὅποιαν ἐντύπωσιν ὤφειλον νὰ προξενήσουν μεταξὺ ἡμῶν. Τὰ πρωτεῖά μου ἐκλονίζοντο.

Θεολγόμενος ἐκ τῆς δόξης μου ἤρξατο ἐπιζητῶν τὴν φιλιαν μου, ἀλλ' ἐγὼ τὸν ἐδέχθην ψυχρῶς, αὐτὸς δὲ μὲ ἀπέφυγε χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι ἐλυπήθη διὰ τοῦτο. Τὸν ἐμίσησιν.

Αἱ πρόοδοι αὐτοῦ εἰς τὸ σύνταγμα καὶ εἰς τὰς μετὰ τῶν γυναικῶν συναναστροφὰς μὲ ἔφερον εἰς ἐντελῆ ἀπόγνωσιν.

Ἐπεζήτησαν ἀφορμὴν ἔριδος μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ ἐπιγράμματα μου ἀπεκρίνοτο δι' ἐπιγραμμῶν ἄτινα μοὶ ἐφαινότο ἐπικαιρότερα καὶ εὐφρόστερα τῶν ἰδικῶν μου, καὶ τὰ ὅποια βεβαίως ἀσυγκρίτως λόγῳ ἀπέπνεον πλειοτέραν φαιδρότητα· ἐκεῖνος ἡστείζετο, ἐγὼ ὠργιζόμην.

Ἐπὶ τέλους εἰς χορὸν τινα διδόμενον ὑπὸ γαιοκτῆμονός τινος πολωνοῦ, βλέπων ὅτι αὐτὸς ἦτο τὸ ἀντικείμενον προσοχῆς ἀπκωσῶν τῶν κυριῶν καὶ ἰδίᾳ αὐτῆς τῆς οἰκοδοσοίνης, μετ' ἧς εἶχον σχέσεις, τῷ εἶπον εἰς τὸ οὐς βαναυσολογίαν τινά. Ἐκεῖνος ἐξωργίσθη καὶ μὲ ἐρράπισεν. Ἐλάθωμεν τὰ ξίφη· αἱ κυρίαὶ ἐλιποθύμουν· μᾶς διεχώρησαν, καὶ κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα ἀνεχωρήσαμεν ὅπως κτυπηθῶμεν.

Τοῦτο συνέβη περὶ τὸ λυκαυγές. Ἰστάμην εἰς τὴν ὀρισθεῖσαν θέσιν μετὰ τῶν τριῶν μαρτύρων μου. Μετ' ἀνεξήγητου ἀνυπομονησίας ἀνέμενον τὸν ἀντίπαλόν μου. Ὁ ἄερινός ἦλιος ἀνέτειλε καὶ τὸ θάλαπος καθίστατο ἐπαισητόν. Τὸν εἶδον μακρόθεν.

Ἦρχετο πεζῇ, ἐν στολῇ, συνοδευόμενος ὑπὸ ἐνὸς μάρτυρος. Διηυθύνθημεν πρὸς συνάντησίν του. Ἐκεῖνος ἐπλησίασε κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὸ πικικίον του πλήρως κερασίων. Οἱ μάρτυρες μᾶς ἐμέτρησαν δώδεκα βήματα. Ἐγὼ ὤφειλον νὰ πυροβολήσω πρῶτος, ἀλλ' ἡ τεραχὴ μου ἦτο τοσοῦτον ἰσχυρά, ὥστε ὀλίγως εἶχον ἐλπίδας εἰς τὴν ἀκρίθειαν τῆς χειρός μου, καὶ διὰ νὰ δώσω καιρὸν πρὸς κατεύνασιν, παρεχώρησα αὐτῷ τὴν πρώτην βολήν· ὁ ἀντίπαλός μου δὲν

ἐδέχετο. Ἀπεφασίσθη νὰ βάλλωμεν κλήρους.

Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς ἔλαχεν εἰς ἐκεῖνον, αἰωνίως ὑπὸ τῆς τύχης εὐνοούμενον. Ἐσκόπευσε καὶ διεπέρασε τὸ πικικίον μου. Ἦδη ἦτο ἡ σειρά μου.

Ἡ ζωὴ του ἐπὶ τέλους εὐρίσκετο εἰς χεῖράς μου· ἐθεώρουν αὐτὸν ἀκορέστως, προσπαθῶν νὰ συλλαβῶ ἔστω καὶ ἐλάχιστον ἔλκος ἀνησυχίας. Ἰστατο ὑπὸ τὸ πιστόλιον, ἐκλέγων ἐκ τοῦ πικικίου τὰ ὄριμα κεράσια καὶ ἀποπτύων τοὺς πυρήνας, οἵτινες ἔφθνον μέχρις ἐμοῦ.

Ἡ ἀπάθειά του μοὶ προὔξενε λύσσαν. «Τί θὰ κερδίσω ἂν τῷ ἀραιοῖσω τὴν ζωὴν, ἐσκέφθη, ἀφοῦ αὐτὸς ὀλίγον περὶ αὐτῆς φροντίζει;» Μοχθηρὰ σκέψις εἰσηλθεν εἰς τὸν νοῦν μου. Ἀφήκα τὸ πιστόλιον.

— Μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν σκέπτεσθε τὸν θάνατον κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην. τῷ εἶπον, κάμνετε τὸ πρόγευμά σας, δὲν θέλω νὰ σὰς ἐνοχλήσω.

— Ποσῶς δὲν μ' ἐνοχλήτε, ἀπήντησεν· εὐχαρεστήθητε νὰ ρίψετε, ἀλλὰ πάλιν, ὅπως σὰς ἀρέσει, μοὶ ὀφείλετε μίαν βολήν· εἶμαι πάντοτε πρόθυμος εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Ἀπετάθη πρὸς τοὺς μάρτυράς μου, τοῖς ἀνεκοίνωσα ὅτι σήμερον δὲν σκοπεύω νὰ ρίψω, καὶ οὕτω ἡ μονομαχία ἐτελείωσε...

Ἐζήτησα τὴν ἀποστράτευσίν μου καὶ ἀπεμακρύνθη εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ χωρίον. Ἐκτοτε δὲν παρήλθε μία ἡμέρα χωρὶς νὰ σκεφθῶ περὶ ἐκδικήσεως. Σήμερον ἐπέστη ἡ ὥρα...

Ὁ Σύλβιος, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν σήμερον ληρθεῖσαν ἐπιστολὴν καὶ μοὶ τὴν ἔδωκε νὰ τὴν ἀναγνώσω. Κάποιος (ἴσως ὁ ἐπίτροπός του) τῷ ἔγραψεν ἐκ Μόσχας, ὅτι τὸ γνωστὸν πρόσωπον νυμφεύεται ὁσονοῦπῳ νέαν καὶ ὠραίαν τινὰ κόρην.

— Μαντεύετε, βέβαια, ποῖον εἶνε τὸ γνωστὸν αὐτὸ πρόσωπον, εἶπεν ὁ Σύλβιος. Πηγαίνω εἰς Μόσχαν. Ἴδωμεν, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπαθείας θὰ δεχθῇ τὸν θάνατον πρὸ τοῦ γάμου του, ὡς ἀνέμενον αὐτὸν ἄλλοτε τρώγων κεράσια;

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Σύλβιος ἔρριπεν εἰς τὸ ἔδαφος τὸν πῖλόν του καὶ ἤρξατο βαδίζων ἐμπρὸς-ὀπίσω ἐν τῷ θαλάμῳ, ὡς τίγρις ἐν τῇ κλωβῇ αὐτῆς. Ἐγὼ ἤκουον αὐτοῦ ἀκίνητος· παραδόξα, ἀντίθετα αἰσθήματα μὲ συνετάραττον.

Εἰσηλθεν ὑπηρέτης καὶ ἀνήγγειλεν ὅτι οἱ ἵπποι ἦσαν ἔτοιμοι. Ὁ Σύλβιος μοὶ ἔθλιψεν ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα. Ἀνήλθεν ἐπὶ τῆς ὀδοπορικῆς ἀμάξης, ἐν ἣ εὐρίσκοντο δύο μάρτυροι, εἰς τὸν ἕνα ἦσαν τὰ πιστόλιά του, εἰς τὸν ἕτερον τὰ ὑπάρχοντά του. Ἀπεχαιρετήθημεν καὶ πάλιν, καὶ οἱ ἵπποι ἐξέκίνησαν καλπάζοντες.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Α. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρίσκαμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομαι ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθέρῳ ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὅποιον ἠέτασε βιβλίον, ρεῖ εἰ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ δρ. 3. — Ἡ Γυναίκα Paul de Cook, μετὰφρασίς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 1. — Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες, μυθιστορία Catulle Mendès δρ. 150. — Ὁ Γιάννης, μυθιστορία Paul de Cook μετὰφρασίς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2. — Μπουμπουλῖνα-Ἀρκάδιον, Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου δρ. 3. — Κωμωδία ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2. — Ὁ Γονζάλθης Κορδούβιος ἡ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστόρημα δρ. 150. — Ἀνθρωπὸς τοῦ Κόσμου, Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. δρ. 2. — Ἐλληγκαὶ Σκηναὶ ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερῆ, μετὰφρ. Π. Πανᾶ, Δρ. 5. — Ἡ Ναζία Μαριάνθη» μυθιστόρημα πρωτότυπον, δρ. 130. — Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου, μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους δρ. 8. — Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπητῆς μετὰφρασίς Γ. Κ. Ζαλακώστα ρ. 4. — Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθιστ. δρ. 150. — Τυχαῖον Συμβάν, διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου δρ. 1. — Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων, μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀκτώδεις 3 δρ. 6. — Αἱ Φύλακες τοῦ Θραυροῦ, μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς δρ. 150. — Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων, μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγῶ, μετὰφρασίς Ι. Καρασσούσα (τόμοι 2) δρ. 4. — Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως» μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀκτώδεις τόμους δρ. 4. — Ἐλληνική» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδου Κυριακίδου δρ. 5. — Βίος τῶν Διαδόχων τοῦ Μωάμεθ ὑπὸ Οὐασικτῶνος Ἰρβινγγος δρ. 2. — Τὰ Ἰουδαϊκά» ἦτοι ἀνατροπὴ τῆς θρησκείας τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν ἐθῶν αὐτῶν, μετ' ἀποδείξεων ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς δρ. 2. — Ποιήματα Ι. Γ. Τσακασιάνου δρ. 2. Χρυσόδετα δρ. 3. — Μαρία Ἀντωνιέττα, ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὴν ἱστορικὴν μελοδράμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετὰφρασίς Γ. Κ. Σφήκα λ. 50. — Οἱ Μελλόνυμοι τῆς Σπιτζεβέργης, μυθιστορία Ξαβιέ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας δρ. 150. — Ἀττικά καὶ Νύκτες. Δράματα. Ποιήσεις. Σ. Ν. Βασιλειάδου δρ. 2. — Ὁ Διαβολο-Σίμων, μυθιστορία Ponson-De-Terrail δρ. 150. — Τὸ Κατηραμένον Καπηλαῖον, μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοῦρ δρ. 150. — Ζιλ Βλά» μυθιστόρημα δρ. 5. — Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης, μυθιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας δρ. 2. Ὁ Ἀδελφὸς Ρογήρος, μυθιστορία Ἰουλίτου Μαρού, (τόμοι 2) δρ. 3. — Τὰ Ὑπερφᾶ τῶν Παρισίων, μυθιστορία Pierre Zaccone δρ. 4. — Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ καὶ Ἡ ἄνυμφος μήτηρ (τόμοι 2), μυθιστορία Α. Matthey (Arthur Arnold) δραχ. 3,50. — Τὸ φρούριον τοῦ Καρρῶνος καὶ Ἐὐγενίος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2), μυθιστορία Ι. Φ. Σμίθ. δρ. 3,25. — Ματθίλδη» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σύη. δρ. 7. — Ἀντωνίνα, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ, μετὰφρασίς Λάμπρου Ἐνυλλῆ. δρ. 3. — Ἐλέων Λεώνης, μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετὰφρασίς Ι. Ἰσιδ. Σκυλίση δρ. 150. — Τὰ Δύο Λίβνα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ. 150. — Ἡ Ὠραία Παρισινὴ» λεπ. 60. — Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ, ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδελφὰ τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννητῶρων. (τόμοι 2) δρ. 5. — Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου, λυρικὴ Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 70. — Ἀπαντα Ἰωάννου Ζαμπέλλου, (τόμοι 2) δρ. 8.